

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΝΟΜΟΥ
Αριθμός 2
ΚΩΔ. ΕΝΤΥΠ.
013360

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΕΓΙΝΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ...

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012

228-229

“Α ν ξ έ ρ α μ ε τ ι τ ρ ώ μ ε...”

Φίλος καλός πρότεινε να διαβάσουμε ένα βιβλίο του κ. Κ. Μπαζαίου, με τον παραπάνω τίτλο, ενώ ο υπότιτλος έκανε το θέμα ακόμη πιο ενδιαφέρον: **“Όλη η αλήθεια για το ψωμί, το λάδι, το κρασί, το γάλα και τον καφέ”**.

Ο γράφων είναι από εκείνους που “τρώνε όλο το φαί τους”... Πώς όμως μπορείτε να χαρείς το φαγητό αν συνεχώς ζεις κάτω από το φόβο για το τι τρως; Αυτός είναι και ο λόγος που βιβλία σαν κι αυτό του τίτλου, ακόμη και αν διαβάζονται, δεν διαβάζονται με διάθεση να τηρηθούν...

Ο «Τ» όμως δεν είναι βήμα υγιεινής διατροφής. Τουλάχιστον όχι όσον αφορά τη διατροφή αυτού του σαρκίου. Γιατί, λοιπόν, καταπιείστηκε με τούτο το θέμα;

Ακριβώς επειδή και το πνεύμα του ανθρώπου **τρέφεται**, και μάλιστα εκεί η προσοχή μας πρέπει να είναι ακόμη πιο μεγάλη, διότι, αν κακή διατροφή μπορεί να προκαλέσει βλάβες στη σωματική υγεία, κακή πνευματική διατροφή μπορεί να επιφέρει ακόμη και πνευματικό θάνατο.

Ποιος μπορεί να ονομαστούν τροφές για τον πνευματικό άνθρωπο; Πάνω απ’ όλα και πρώτα απ’ όλα είναι **ο λόγος του Θεού, η Αγία Γραφή**. Αλλά ως τι την διαβάζουμε; Πώς την διαβάζουμε; Με τι γυαλιά την διαβάζουμε; Και, κυρίως, με ποιον διαμεσολαβητή και ερμηνευτή;

Μέσα στις ευκολίες που προσφέρει η σύγχρονη εποχή μας είναι η γρήγορη μετάδοση γνώσης και πληροφοριών. Αυτό έχει θετικά μα και αρνητικά σημεία, επειδή, μέσα στις πολλές πληροφορίες που δεχόμαστε, είναι σχεδόν αδύνατο, σίγουρα όμως όχι εύκολο, να γνωρίζουμε πάντοτε την πηγή αυτών των πληροφοριών και μάλιστα την αξιοπιστία τους.

Γι’ αυτό είναι σημαντικό να προσέχουμε πάντα ποιος λέει το κάθε τι και, αν είναι

δυνατό, να διακρίνουμε και να καταλαβαίνουμε, **γιατί το λέει**.

Εκτός από τους φανερούς εχθρούς της βιβλικής αλήθειας –άθεους και αρνητές– δυστυχώς υπάρχουν πάρα πολλοί που παρουσιάζονται ως φίλοι του Ευαγγελίου αλλά στην πραγματικότητα λειτουργούν με σκοπό να δηλητηριάσουν την πίστη και να μας αποπροσανατολίσουν και παρασύρουν σε χώρους έξω από την αλήθεια και τη σωτηρία.

Χιλιάδες είναι οι νέες και παλαιές αιρέσεις –και στο διαδίκτυο– που, στηριγμένες πίσω από δήθεν “αποκαλύψεις” και “ανακαλύψεις”, σπέρνουν αμφιβολίες ως προς την αξιοπιστία των ιερών κειμένων και προβάλλουν ερμηνείες που μοναδικό σκοπό τους έχουν **την απόκρυψη της αλήθειας, την υποβάθμιση της αξίας της λυτρωτικής θυσίας του Χριστού, την αντικατάσταση των ηθικών αρχών της Βίβλου με σύγχρονες “φιλελεύθερες” απόψεις που δικαιολογούν την αμαρτία και, κυρίως, προάγουν το συμβιβασμό...**

Απέναντι σε όλα αυτά, ποια πρέπει να είναι η στάση του πιστού;

Ασφαλώς και οι χριστιανοί δεν φορούν –δεν πρέπει να φορούν– παρωπίδες. Ασφαλώς δεν απαγορεύεται να ακούσουν μία διαφορετική άποψη. Ασφαλώς και δεν έχουν να φοβηθούν τον αντικείμενο.

Αυτό όμως πρέπει πάντα να γίνεται με βάση την αποστολική συμβουλή που λέει: **«ΠΑΝΤΑ ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ, ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΚΑΤΕΧΕΤΕ, ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΑΚΟΥ ΑΠΕΧΕΣΘΕ!»** (Α’ Θεσ. 5/ε/21).

Και ας μην ξεχνάμε πως το «δοκιμάζετε» εδώ **δεν σημαίνει σαν μωρά να βάζουμε στο στόμα κάθε τι που βρίσκουμε εμπρός μας**, αλλά **ΝΑ ΕΞΕΤΑΖΟΥΜΕ ΒΑΖΟΝΤΑΣ ΣΕ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ** την ποιότητα και την αξία όλων εκείνων που ο κόσμος προσπαθεί να βάλει στο τραπέζι μας.

Ας ξέρουμε λοιπόν τι τρώμε!

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

→ → ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχείας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ “Αν ξέραμε τι τρώμε...” 2
- ❶ Αδιόρθωτοι “μαθητές”... 4
- ❶ Πόσοι και ποιοι οι σωζόμενοι; . 6
- ❶ Η Βασιλεία του Θεού ήρθε...
και έρχεται! 11
- ❶ Ποια χαρίσματα ενδιαφέρουν; 15
- ❶ Πρέπει να θυμάμαι
τις αμαρτίες μου; 21
- ❶ Η αξία του παππού και
της γιαγιάς 25
- ❶ Ιωάννης ο Βαπτιστής / 1 26

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Σελ.

- ❶ ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ 31
  - Μία φοβερή εξομολόγηση...
- ❶ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ 32
  - Γιατί διπλό τεύχος; [228-229]

Συστήνουμε
το μπλογκ
**neakaipalaia.
blogspot.com**

Την καθημερινή παρουσία
της διακονίας μας
στο διαδίκτυο.

ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 27 – ΤΕΥΧΟΣ 228-229 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ι/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλείδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Αδιόρθωτοι “μαθητές”...

Προσπαθώντας να υποστηρίξει την άποψή του για εμπλοκή των πιστών στις εκλογικές διαδικασίες του διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος, ο **π. Θ. Μουρτζανός**, σε κείμενό του στην εφημερίδα **"Κερκυραϊκή Αλήθεια"**, τ. 246) επιχειρηματολογεί:

"[...] Όμως ο λαϊκισμός της απόρριψης ότι "όλοι τέτοιои είναι" τελικά αποτελεί ένα άλλοθι για την αδυναμία μας ή την άρνησή μας να αναζητήσουμε ό,τι καλύτερο υπάρχει σε όλες τις κοινωνικές ομάδες με τις οποίες ερχόμαστε σε επαφή. Αν μάλιστα, το κριτήριό μας σ' αυτό που έχουμε μπροστά μας, δηλαδή στις εκλογές, είναι το "όλοι το ίδιο είναι" και "τίποτε δεν θα αλλάξει", τότε για μία ακόμη φορά θα πέσουμε θύματα της νοοτροπίας των παράκεντρων, που μας θέλουν παραιτημένους από το δικαίωμα να διαλέξουμε πρόσωπα που πιστεύουμε ότι μπορούν να συμβάλουν στο να καλυτερέψει η ζωή μας ή τουλάχιστον να έχουμε την συνειδησή μας ήσυχη ότι επιλέξαμε "το μη χείρον", εάν δεν πειθόμαστε απολύτως για τις όποιες προθέσεις, μόνο και μόνο για να συνεχίσουν να ελέγχουν ερήμην μας την κοινωνία. Ακόμη πάντως κι αν δεν αλλάξει τίποτα, εμείς οφείλουμε να είμαστε ήσυχοι με την συνειδησή μας. Γιατί, τελικά, αυτό είναι το ζητούμενο. [...]"

Συγνώμη που δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με τον σεβαστό ιερέα. Δεν γνωρίζουμε και δεν μας ενδιαφέρει τι ψήφισε ο ίδιος στις τελευταίες εκλογές, ξέρουμε όμως πως –ό,τι και αν ψήφισε– σε τίποτε δεν άλλαξε την ίδια ανήθικη, άδικη, σκληρή, απάνθρωπη πολιτική, όπου χωρίς διακοπή και καμία εξαίρεση υπηρετούν οι ίδιοι πολιτικοί και τα ίδια πολιτικά κόμματα και τζάκια (ακόμη και αν αλλάζουν ονόματα και "ονόματα") διαφθείροντας τον λαό, καταχρώνοντας τον λαό, κλέβοντας κάθε οικονομική ικμάδα από τον λαό, μετατρέποντας τον λαό σε άπραγους συντηρούμενους με αναπηρικά επιδόματα και ευρωπαϊκές επιδοτήσεις...

Αυτοί οι ίδιοι εγκληματίες, αυτοί που ποτέ δεν πλήρωσαν για τα λάθη τους (εκούσια ή ακούσια), αυτοί και οι απόγονοί τους και όσοι ζήλεψαν την βρομερή πορεία τους και θέλησαν να τους μιμηθούν, είναι αυτοί ακριβώς που δυο φορές αυτό το χρόνο ζήτησαν την ψήφο του ελληνικού λαού για να κάνουν ακόμη χειρότερο το έγκλημά τους, **να βυθίσουν ακόμη πιο βαθιά το μαχαίρι στην πλάτη του λαού!**

Άνθρωποι άπιστοι (και στον Θεό και στους συνανθρώπους τους), άνθρωποι σκληρόκαρδοι, άνθρωποι παραβάτες συνθηκών, άνθρωποι που χωρίς να κοκκινίζουν καταπατούν τις υποσχέσεις και τις δεσμεύσεις τους...

Λοιπόν, όχι, π. Θεμιστοκλή! Εμείς πιστεύουμε πως ΝΑΙ, "τίποτε δεν θα αλλάξει", όχι μόνο επειδή **ουδέποτε άλλαξε** κάτι, αλλά και επειδή δεν έκανε λάθος ο σοφός Ιώβ όταν έλεγε: «**Τις δύνανται να εξαγάγη καθαρόν από ακαθάρτου; Ουδείς**» (14/ιδ/4).

Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος σοφός για να κρίνει τι συμβαίνει γύρω του. Αρκεί μόνο να προσέξει πώς, χωρίς καμία ντροπή σαν να λένε το αυτονόητο, οι ίδιοι οι πολιτικοί εξηγούν ότι "ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΕ Η ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΑ"! Επιβεβαιώνουν έτσι πως ΟΛΑ ΟΣΑ ΕΛΕΓΑΝ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΑ δεν ήταν παρά χονδροειδή ψέματα, **χωρίς φόβο Θεού, χωρίς ντροπή ανθρώπου** (Λουκ. 18/ιη/2)...

Δεν είναι αλήθεια ότι πέσαμε "θύματα της νοοτροπίας των παράκεντρων, που μας θέλουν παραιτημένους από το δικαίωμα να διαλέξουμε πρόσωπα που πιστεύουμε ότι μπορούν να συμβάλουν στο να καλυτερέψει η ζωή μας". Η αλήθεια είναι πως αφενός ΔΕΝ ΜΑΣ ΔΙΔΕΤΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΟΥΜΕ ΠΡΟΣΩΠΑ αλλά εκείνοι επιβάλλουν να διαλέξουμε μόνο ανάμεσα σε απρόσωπα πόνια μέσα από τα δικά τους στρατόπεδα κομματικής πειθαρχίας. Ανάμεσα σε γυμνοσάλιαγκες που εκ των προτέρων είναι αποφασισμένοι και δηλωμένοι πως ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ Ο,ΤΙ ΤΟΥΣ ΛΕΝΕ, ΘΑ ΨΗΦΙΖΟΥΝ Ο,ΤΙ ΤΟΥΣ ΛΕΝΕ, ΘΑ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΛΕΝΕ...

Απέναντι σε μια τέτοια κατάσταση, π. Θεμιστοκλή, δεν μπορούμε να έχουμε τη συνείδησή μας ήσυχη, ότι επιλέξαμε **"το μη χείρον"**, επειδή το παιχνίδι είναι έτσι ακριβώς στημένο από τους

"κάκιστους" ή **"χείριστους"** της κοινωνίας, για να συνεχίσουν να ελέγχουν τις πηγές και να τις αρμέγουν ερήμην μας.

Και μη νομίζεις π. Θεμιστοκλή πως η λειτουργία του **"Κοινωνικού Παντοπωλείου"** της Μητρόπολης που υπηρετείς σε αθώνει από τη συνενοχή σου, επειδή είσαι κι εσύ –ναι κι εσύ– υπεύθυνος για την μείωση των συντάξεων, για την αδυναμία των πτωχών να πάρουν τα φάρμακά τους, για την καταλήστευση των ασφαλιστικών ταμείων από εκείνους που με τη δική σου ψήφο ΔΙΑΛΕΞΕΣ ΚΑΙ ΟΡΙΣΕΣ να χειρίζονται τα κοινά – πιο σωστά να ΚΑΚΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ και εν τέλει να ΙΔΙΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΚΟΙΝΑ προς ΙΔΙΟΝ ΟΦΕΛΟΣ...

***

Ο μεγάλος φόβος του Αδάμ ήταν μήπως αποδειχθεί ένοχος για την αμαρτία του, γι' αυτό έψαχνε άλλοθι στην Εύα και εν τέλει στον ίδιο τον Θεό. Ας μην κάνουμε το ίδιο λάθος αγαπητοί συγχριστιανοί. Κάθε συμμετοχή μας σ' αυτό το δήθεν "δημοκρατικό" παιχνίδι του πολιτικού μας κόσμου, απλώς μας καθιστά **συνένοχους**.

Και ας μην διαμαρτύρεται η αγαπητή μου φίλη επειδή τα ακίνητα που είχε αγοράσει για κάποιο συμπληρωματικό εισόδημα και μελλοντική αποκατάσταση των παιδιών της, τώρα πλέον όχι μόνο έσοδα δεν της αποδίδουν, μα και μετατράπηκαν σε αιτία μεγάλης οικονομικής αιμορραγίας, αφού είναι υποχρεωμένη να πληρώνει τα κάθε λογής ΧΑΡΑΤΣΙΑ... που επιβάλλουν εκείνοι που ψήφισε, χαράτσια σκληρότερα και από εκείνα που επέβαλε ο Οθωμανός κατακτητής στους χρόνους της σκλαβιάς.

Πόσοι και ποιοι οι σωζόμενοι;

Ο χριστιανισμός από την αρχή αντι-μετώπισε ένα σοβαρό πρόβλημα. Ο καθένας μπορεί να λέει ότι είναι "Χριστιανός" επειδή έτσι το αποφάσισε ο ίδιος... ή έτσι διάλεξαν οι γονείς του... ή επειδή συνέπεσε να γεννηθεί σε "χριστιανική" χώρα και δεν μπορεί ή δεν πρέπει να διαφέρει από το πλήθος.

Αυτό βεβαίως μπορεί να έχει ή να μην έχει σχέση με την πραγματικότητα, επειδή υπήρξαν ανέκαθεν άνθρωποι που –για εντελώς προσωπικούς λόγους– πρόθυμα εντάσσονταν στους κύκλους των χριστιανών, ή και απλώς οι ίδιοι κατέτασσαν εκεί τους εαυτούς τους, εφόσον έκριναν ότι αυτό εξυπηρετούσε κάποιο συμφέρον τους.

Ένα παράδειγμα είναι εκείνοι που ενδιαφερόμενοι να κάνουν γυναίκα τους μία χριστιανή κοπέλα –η οποία και δεν μπορούσε να παντρευτεί άντρα άπιστο– δήλωναν (και ακόμη δηλώνουν) "χριστιανοί" με απώτερο σκοπό να ξεγελάσουν το "θύμα" τους και να εξασφαλίσουν τον ποθούμενο γάμο. Στις περιπτώσεις αυτές, βεβαίως, δεν μπορεί να γίνεται λόγος για αγάπη αλλά μάλλον για πάθος και πάθος αρρωστημένο, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα.

Όπως και να έχει το πράγμα, στο χριστιανικό κόσμο υπήρξαν και υπάρχουν άνθρωποι κάθε ηθικής στάθμης: καθαροί και αμαρτωλοί, ενάρετοι και ανήθικοι, σοφοί και παράφρονες, εγωιστές και ταπεινοί, αιμοδιψείς ηγέτες, έκφυ-

λοι και διεστραμμένοι κληρικοί, φονιάδες που μετανόησαν κλαίγοντας για τα εγκλήματά τους αλλά και ραδιούργοι επίσκοποι που βασάνισαν ανθρώπους κάθε ηλικίας και φύλου, που κηρύττοντας δήθεν στο όνομα του Χριστού, απαγορεύουν το γάμο και επιβάλλουν αποχή από φαγητά που τα δημιουργήσε ο Θεός για να τα τρώνε και να τον ευχαριστούν όσοι πίστεψαν και κατανόησαν την αλήθεια του Χριστού, παραγνωρίζοντας την αποστολική διαβεβαίωση πως **«παν κτίσμα Θεού είναι καλόν, και ουδέν απορρίψιμον, όταν λαμβάνηται μετά ευχαριστίας»** (Α΄ Τιμ. 4/8/3-4).

Υπήρξαν και άτομα φανατικά ή ψυχικά άρρωστα, που έφτασαν να οδηγούν ανθρώπους στην πυρά, προσευχόμενοι μάλιστα δίπλα στις φωτιές για την ψυχή των θυμάτων τους (π.χ. Ιερά Εξέταση), όπως υπήρξαν και εκείνοι που επιζητούσαν από μόνοι τους να σκοτωθούν από αλλόπιστους για να γίνουν "μάρτυρες" και πήγαιναν και παραδίδονταν οι ίδιοι στους ειδωλολάτρες για να αξιωθούν να υποφέρουν εκείνο που στην θρησκευτική ιστορία ονομάστηκε **"εισπηδητικό μαρτύριο"**.

Άλλοι πάλι επιδιώκουν στο χριστιανισμό να βρουν συναισθηματικές εξάρσεις και ειδικές "αποκαλύψεις", χορεύουν για να έρθουν σε έκσταση ή μένουν ακίνητοι σαν τους γιόγκι, επαναλαμβάνοντας συνεχώς το όνομα του Ιησού, προκειμένου να δουν το "άχτιστο

φως” και να γίνουν “φωτισμένοι”, ενώ άλλοι νομίζοντας πως είναι προφήτες παραληρούν λέγοντας ανοησίες ή ξεχωρίζουν τους εαυτούς τους ως υπέρμετρα “αγίους” και διαμορφώνουν ηθικιστικές μεθόδους **«διά να φανώσιν εις τους ανθρώπους»** όπως οι παλαιοί Φαρισαίοι (Ματθ. 6/ς/5).

Με άλλα λόγια στο χριστιανικό “παζάρι” μπορείς να βρεις κάθε είδους “φρούτα” της χριστιανικής θρησκείας, και μάλιστα μπορείς να ενταχθείς σ’ αυτούς ή εκείνους, ανάλογα με ό,τι είσαι ο ίδιος μέσα σου. Κάποιος έλεγε: **«Αν είσαι μέλισσα, κάθεςαι στα λουλούδια. Αν είσαι μύγα, κάθεςαι στις κοπριές».**

Είναι ενδιαφέρον ότι –αντίθετα από τα άλλα κοσμικά συστήματα, που προσπαθούν με κάθε τρόπο να αυτοπροσδιορίζονται με καταστατικά και συντάγματα και ιερούς κανόνες που ασχολούνται με μύριες όσες λεπτομέρειες του τυπικού, της καθημερινής ζωής και της θρησκευτικής πρακτικής– η Καινή Διαθήκη αφήνει την εκκλησία εντελώς απεριχαράκωτη.

Επιπλέον, όλοι οι παραπάνω μπορούν να στηρίζουν τις “αλήθειες” και τις “πλάνες” τους στην Αγία Γραφή! Οι οπαδοί των σκληρότερων παραχριστιανικών κινημάτων έρχονται κρατώντας στα χέρια τη Βίβλο (π.χ. Μάρτυρες της «Σκοπιάς», Μορμόνοι κ.λπ.), και όλοι έχουν να δείξουν κάποιο χωρίο πάνω στο οποίο στηρίζουν την ιδιαιτερότητά τους (είτε ερμηνεύοντάς το ξέχωρα από το συμφραζόμενο, είτε αλλοιώνοντας το ιερό κείμενο, είτε προσπαθώντας να προβάλουν τις αποκαλυπτικές διδαχές του θρησκευτικού τους αρχηγού).

Σ’ αυτή τη διάχυτη κατάσταση πολλοί Χριστιανοί αντιμετωπίζουν μεγάλη δυσκολία, πώς να ανταποκριθούν και πώς να ενεργήσουν απέναντι σ’ αυτή την πανσπερμία. Αυτό δεν είναι καινούργιο φαινόμενο, αλλά ακόμη και από τις ημέρες του Χριστού στη γη είχε προλάβει να εκδηλωθεί όταν ρώτησε κάποιος: **«Κύριε, ολίγοι άρα είναι οι σωζόμενοι;»** ώστε ο Κύριος χρειάστηκε να πει στους ακολούθους Του: **«Αγωνίζεσθε να εισέλθete διά της στενής πύλης· διότι πολλοί, σας λέγω, θέλουσι ζητήσαι να εισέλθωσι και δεν θέλουσι δυνηθή»** (Λουκ. 13/ιγ/23-24).

Το ίδιο επαναλήφθηκε και στις ημέρες των Αποστόλων, καθώς από τη μία οι Ιουδαίζοντες περιέρχονταν τις πόλεις ταράττοντας τους πιστούς με τις απόψεις τους ότι **«εάν δεν περιτέμνησθε κατά το έθος του Μωϋσέως, δεν δύνασθε να σωθήτε»** (Πράξ. 15/ιε/1) οι δε πιστοί στην Κόρινθο είχαν προλάβει να χωριστούν σε παρατάξεις... και έλεγαν: **«Εγώ μεν είμαι του Παύλου, εγώ δε του Απολλώ, εγώ δε του Κηφά, εγώ δε του Χριστού»** (Α’ Κορ. 1/α/12), γεγονός για το οποίο ο Παύλος τους κατακρίνει χωρίς περιστροφές.

Ακολουθώντας την ίδια λογική, κάποιιο σήμερα φτάνουν στο σημείο να χτίσουν διαχωριστικούς τοίχους που θα “προστατεύσουν” τα ποιμνιά τους και να απομονωθούν εντελώς από κάθε άλλον, καταλήγοντας να πιστεύουν πως αυτοί είναι **οι μόνοι πιστοί** στον κόσμο, ενώ στον αντίποδα, άλλοι ανοίγουν διάπλατα τις αγκαλιές τους αποδεχόμενοι κοντά τους τον κάθε ένα, αρκεί να ομολογεί με κάποιο τρόπο ότι είναι χριστιανός, ιδιαίτερα μάλιστα αν είναι πρόθυμος να συνεισφέρει οικονομικά...

Για όλα αυτά ο Κύριος μίλησε με τη γνωστή «**Παραβολή των Ζιζανίων**» (Ματθ. 13/ιγ/24-43), η οποία μάλιστα είναι από τις λίγες που ερμήνευσε ο Ίδιος ο Χριστός και για τούτο αξίζει κάθε ενδιαφερόμενος για το ζήτημα να την προσέξει ιδιαίτερα.

Προκύπτει έτσι ένας κίνδυνος όπου κάποιοι λένε: *«Δεν πάω στην εκκλησία επειδή εκεί είναι όλοι οι υποκριτές.* Με αυτό τον τρόπο απομονώνονται με αποτέλεσμα να νομίζουν πως έτσι θα επιτύχουν “την πάσα αλήθεια και την πάσα καθαρότητα”... Αλλά έτσι αφενός εξυψώνουν τους εαυτούς τους νομίζοντας πως έφτασαν σε ανώτερα πνευματικά πεδία και συχνά δεν καταδέχονται να συναναστραφούν με άλλους χριστιανούς, εκτός αν ίσως οι δεύτεροι δέχονται να γίνουν “μαθητές” τους και να ακούν αδιαμαρτύρητα τις δικές τους “αλήθειες”. Ο Χριστός όμως είπε προφητικά πως **«πας ο υψών εαυτόν θέλει ταπεινωθή, ο δε ταπεινών εαυτόν θέλει υψωθή»** (Λουκ. 18/ιη/14), παρ’ όλο που κανείς δεν υπάρχει που να θεωρεί τη θρησκευτικότητα του τελώνη ισάξια εκείνης του Φαρισαίου της παραβολής, αλλά ήταν ο πρώτος που δικαίωθηκε από τον Χριστό, ενώ ο άλλος κατακρίθηκε πικρά.

Κάποιοι, περισσότερο διαβασμένοι, αναγάγουν ορισμένα “δόγματα” ως “μέτρο” σύγκρισης και γνησιότητας της πίστης των άλλων. Αν συμφωνείς με το προκρούστιο κρεβάτι τους, μπορείς να θεωρείσαι “αδελφός”. Σε διαφορετική περίπτωση, φεύγουν μακριά και μένοντας απομονωμένοι καλλιεργούν έδαφος κατάλληλο για παρανοήσεις και κατακρίσεις των αντιφρονούντων ή και απλώς μη συμφωνούντων μαζί τους, στερούμενοι της αδελφικής αγάπης.

Υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα στον Χριστό και όλους τους άλλους ανθρώπους. Εκείνος ήταν «Η Αλήθεια». Εκείνος, ως Υιός του Θεού, μπορούσε να γνωρίζει από πρώτο χέρι τα πάντα αλλά και ως Υιός Ανθρώπου (άνθρωπος στη γη) είχε άμεση πρόσβαση στην ανώτατη πηγή σοφίας, δηλαδή τον Πατέρα Θεό. Ποιος άλλος θα μπορούσε να σταθεί σε ανάλογο επίπεδο.

Ο απόστολος Παύλος έγραφε για τον εαυτό του: **«Κατά μέρος γινώσκω και κατά μέρος προφητεύω»** (Α΄ Κορ. 13/ιγ/9) και ο απόστολος Πέτρος παραδέχτηκε ότι μέσα στα γραπτά του Παύλου **«είναι τινά δυσνόητα, τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλίζουν, ως και τας λοιπάς γραφάς προς την ιδίαν αυτών απώλειαν»** (Β΄ Πέτρ. 3/γ/16).

Ας τονιστεί εδώ πως ο Πέτρος δεν μιλάει για κακοπροαίρετους ή πονηρούς αλλά μόνο για «αμαθείς και αστήρικτους», που προφανώς χωρίς να το θέλουν, κατεργάζονται με αυτή τη στάση τη δική τους απώλεια. Ο Θεός βέβαια πρόβλεψε ώστε στην Εκκλησία να υπάρχουν **διδάσκαλοι και ποιμένες** από τους οποίους θα μπορούσαν να βοηθηθούν, αλλά είναι πολύ δύσκολο σε κάποιον σαρκικό χριστιανό να παραδεχτεί για τον εαυτό του πως μπορεί να είναι **«αμαθής και αστήρικτος»**. Αλίμονο!

Σήμερα όλοι νομίζουν πως είναι **«θεοδιδάκτοι»**, επειδή ο Παύλος χρησιμοποιεί αυτή τη λέξη σε ένα σημείο της Επιστολής προς Θεσσαλονικείς, όμως λησμονούν πως εκεί ο Απόστολος δεν εννοεί **«θεοδιδάκτοι»** ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ. Ολόκληρη η φράση είναι: **«Περί δε της φιλαδελφίας δεν έχετε χρείαν να σας γράφω· διότι σεις αυτοί είσθε θεοδι-**

δακτοι εις το να αγαπάτε αλλήλους»
(Α΄ Θεσ. 4/8/9).

Υπάρχει και ένα άλλο χωρίο, που ο Χριστός μεταφέρει: **«Είναι γεγραμμένον εν τοις προφήταις· Και πάντες θέλουσιν είσθαι διδακτοί του Θεού. Πας λοιπόν, όστις ακούση παρά του Πατρός και μάθη, έρχεται προς εμέ»** (Ιωάν. 6/ς/45). Αλλά λέει εδώ ότι όποιος **«ακούση παρά του Πατρός και μάθη»** θα τα γνωρίζει όλα; Κάθε άλλο! Μάλλον λέει ότι η γνώση που θα λάβει από τον Πατέρα θα είναι εκείνη που θα τον οδηγήσει στον Χριστό.

Η φράση αυτή έρχεται ως ερμηνεία σ' εκείνο που ο Κύριος είπε στο εδάφιο 44, –που επίσης παρερμηνεύεται κατά κόρον– ότι **«Ουδείς δύναται να έλθη προς εμέ, εάν δεν ελκύση αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με»**, και εξηγεί πώς ακριβώς γίνεται αυτή η ΕΛΞΗ: **«Πας λοιπόν, όστις ακούση παρά του Πατρός και μάθη, έρχεται προς εμέ»**. Είναι απαραίτητη μία γνώση περί Χριστού που δεν παρέχεται από τους ανθρώπους αλλά μόνο από τον Πατέρα Θεό μέσω του Αγίου Πνεύματος. Χωρίς αυτή την ειδική γνώση –που είναι δώρο Θεού– καθένας μπορεί να γίνει κατά το θρήσκευμα "χριστιανός", χωρίς αυτό να συνεπάγεται ότι θα συμμετέχει και στο τελικό θαύμα που ο Χριστός περιγράφει στη συνέχεια του λόγου Του, λέγοντας ότι **«εγώ θέλω αναστήσει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα»** (Ιωάν. 6/ς/44).

Δεν υπάρχουν συνεπώς στο χριστιανισμό ούτε αυτοδίδακτοι χριστιανοί ούτε αυτοδίδακτοι διδάσκαλοι. Η βιβλική αρχή όσον αφορά τον ευαγγελισμό των αμαρτωλών είναι: **«Πώς λοιπόν θέλουσιν επικαλεσθή εκείνον, εις τον οποίον δεν επίστευσαν; και πώς θέλου-**

σι πιστεύσει εις εκείνον, περί του οποίου δεν ήκουσαν; και πώς θέλουσιν ακούσει χωρίς να υπάρξη ο κηρύττων;» (Ρωμ. 10/ι/14) και η αντίστοιχη αρχή όσον αφορά τη διδασκαλία είναι: **«Όσα ήκουσας παρ' εμού διά πολλών μαρτύρων, ταύτα παράδος εις πιστούς ανθρώπους, οίτινες θέλουσιν είσθαι ικανοί και άλλους να διδάξωσι»** (Β΄ Τιμ. 2/β/2).

Ακόμη και ο απόστολος Παύλος, ο ξεχωρισμένος εκ κοιλίας μητρός δούλος του Κυρίου για να υπηρετήσει τα έθνη, που ήταν ειδικά εκπαιδευμένος από τον Κύριο, κάποια στιγμή στη διακονία του φρόντισε να υποβάλει και να διακριβώσει την ορθότητα εκείνων που δίδασκε. Ο ίδιος γράφει στους Γαλάτες: **«Ανέβην δε κατά αποκάλυψιν· και παρέστησα προς αυτούς το ευαγγέλιον, το οποίον κηρύττω μεταξύ των εθνών, κατ' ιδίαν δε προς τους επισημοτέρους, μήπως τρέχω ή έτρεξα εις μάτην»** (Γαλ. 2/β/1-2). Δεν πρέπει να προσπεράσουμε εκείνο το **«κατ' αποκάλυψιν»**, που εξηγεί γιατί και με ποια αφορμή ο Παύλος αποφάσισε να παρουσιάσει το κήρυγμά του –το **«ευαγγέλιο»** που κήρυττε– στους αποστόλους και πρεσβυτέρους της Ιερουσαλήμ. Αυτό εξηγεί πως δεν το έκανε από δική του πρωτοβουλία ούτε επειδή ο ίδιος είχε λόγους να αμφιβάλλει για όσα έλεγε, έπρεπε όμως και ήταν θέλημα Θεού αυτό αφενός για να διαπιστωθεί ότι **«δεν έτρεχε εις μάτην»** και αφετέρου να επιβεβαιωθεί σε όλους ότι **«θεμέλιον άλλο ουδείς δύναται να θέση παρά το τεθέν, το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός»** (Α΄ Κορ. 3/γ/11).

Σήμερα κάποιος εύλογα θα μπορούσε να αναρωτηθεί: *–Αφού οι Απόστολοι στα Ιεροσόλυμα και εν γένει οι πι-*

στοί εκεί δεν είχαν πλήρη αποκάλυψη για την ελευθερία του πνεύματος που είχε λάβει ο Παύλος, τι λόγος υπήρχε να κάνει αυτό το ταξίδι και να περιμένει αναγνώριση και επικύρωση από αυτούς; Όμως αυτή είναι μία εντελώς ανθρώπινη σκέψη, επειδή ο Θεός δεν σκέφτεται με τέτοιο τρόπο, διότι θέλει εν τέλει να έχουν όλοι μία πίστη και να φρονούν πάντες το αυτό, όπως γράφει ο Παύλος: **«Σας παρακαλώ, αδελφοί, διά του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να λέγητε πάντες το αυτό, και να μη ήναι σχίσματα μεταξύ σας, αλλά να ήσθε εντελώς ηνωμένοι έχοντες το αυτό πνεύμα και την αυτήν γνώμην»** (Α΄ Κορ. 1/α/10) αλλά αυτό δεν το κάνει ο Θεός μαγικά ούτε με υπνοπαιδεία... Γίνεται μόνο με πλησίασμα μεταξύ των πιστών και αλληλεπίδραση των χαρισμάτων που ο Κύριος χαρίζει στον καθένα και όπως λαχταρούσε ο Παύλος και έγραψε στους Ρωμαίους: **«Επιποθώ να σας ίδω, διά να σας μεταδώσω χάρισμά τι πνευματικόν προς στήριξιν υμών, τούτο δε είναι, το να συμπαραγορηθώ μεταξύ σας διά της κοινής πίστεως υμών τε και εμού»** (Ρωμ. 1/α/11-12).

Δεν θέλουμε να σκεφτούμε πως μεταξύ των αναγνωστών αυτού του εντύπου υπάρχουν ίσως άνθρωποι που έχουν για τον εαυτό τους μεγαλύτερη ιδέα από εκείνη που είχε ο απόστολος Παύλος. Σε διαφορετική περίπτωση είναι καλό και χρήσιμο να φέρουν στο νου τους την προτροπή: **«Διότι λέγω διά της χάριτος της εις εμέ δοθείσης προς πάντα όστις είναι μεταξύ σας, να μη φρονή υψηλότερα παρ' ό,τι πρέπει να φρονή, αλλά να φρονή ώστε να σω-**

φρονή, κατά το μέτρον της πίστεως, το οποίον ο Θεός εμοίρασεν εις έκαστον» (Ρωμ. 12/ιβ/3).

Είναι ενδιαφέρον και άξιο να τονιστεί, ότι ο Παύλος δεν δέχεται την άποψη ότι κάποιος θα μπορούσε δίκαια να αισθάνεται και να κρίνει για τον εαυτό του ότι γνωρίζει καλύτερα ή ανώτερα από τους άλλους. Αντίθετα αποφαίνεται με τρόπο κατηγορηματικό και ίσως προκλητικό, λέγοντας πως αν σε κάποιον συμβαίνει κάτι τέτοιο, το πιθανότερο είναι πως αυτός ΔΕΝ ΣΩΦΡΟΝΕΙ, δηλαδή έχει χάσει τις σώες φρένες και άρα παραλογίζεται.

Ας κλείσουμε αυτή τη μελέτη παρατηρώντας ότι, ενώ ο Πέτρος γράφει για τον Παύλο ότι έγραψε **«κατά την δοθείσαν εις αυτόν σοφίαν»** (Β΄ Πέτρ. 3/γ/15), ο ίδιος ο Παύλος ποτέ δεν έγραψε κάτι τέτοιο ο ίδιος για τον εαυτό του. Αντίθετα πάντοτε έγραφε με ταπεινωση: **«Εγώ κατά την χάριν του Θεού την δοθείσαν εις εμέ»**, **«κατά την δωρεάν της χάριτος του Θεού, την δοθείσαν εις εμέ κατά την ενέργειαν της δυνάμεως αυτού»**, **«κατά την οικονομίαν του Θεού την εις εμέ δοθείσαν»**, (Α΄ Κορ. 3/γ/10, Εφεσ. 3/γ/7, Κολ. 1/α/25 κ.λπ.). Κάποτε μάλιστα έφτασε στο σημείο να γράψει: **«γνώμην δίδω ως ηλεημένος υπό του Κυρίου να ήμαι πιστός»** (Α΄ Κορ. 7/ζ/25).

Πόσο διαφορετική θα ήταν η χριστιανοσύνη μας αν μοιάζαμε σε τούτο στον απόστολο Παύλο! Και βεβαίως δεν υπάρχει τίποτε που να μας εμποδίζει να το επιχειρήσουμε τώρα. Ας το τολμήσουμε λοιπόν!

Η Βασιλεία του Θεού ήρθε... και έρχεται!

Την Κυριακή, 6-6-1944 έγινε η απόβαση στη Νορμανδία. Εκεί 1,2 εκατομμύρια στρατιώτες, 5 εκατομμύρια βοηθητικό προσωπικό, 13.000 αεροπλάνα και 6.000 πλοία ενώθηκαν, μετά από σχεδιασμό 4 χρόνων, για τη μεγαλύτερη πολεμική μηχανή που έφτιαξε ποτέ ο άνθρωπος.

Η ημέρα εκείνη ονομάστηκε **"D[ecision] - Day"**, που σημαίνει **"Αποφασιστική Μέρα"**, γιατί εκείνη την ημέρα αποφασίστηκε η τύχη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Εκείνη την ημέρα κρίθηκε ο Πόλεμος. Όλα τα άλλα ήταν θέμα χρόνου, παρόλο που στο διάστημα αυτό δόθηκαν οι πιο σκληρές μάχες, αν και ο Χίτλερ ήξερε πως θα χάσει.

Η ημέρα που τελείωσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήρθε 11 μήνες αργότερα, στις 9-5-1945, όταν το Βερολίνο συνθηκολόγησε και ονομάστηκε **"V[ictory] - Day"**, που σημαίνει **"Ημέρα Νίκης"**. Όμως ο πόλεμος αν και τελείωσε τότε, κρίθηκε στις 6-6-1944.

Χρησιμοποιούμε αυτό το διπλό ιστορικό γεγονός γιατί χρησιμεύει ως πολύ καλό παράδειγμα για να καταλάβουμε τι συνέβη όταν ο Χριστός πέθανε στο Σταυρό. Και για ένα ακόμη λόγο: Πρέπει να είναι ξεκάθαρο στο μυαλό μας τι ακριβώς έχει συμβεί στο σταυρό του Χριστού και στην ανάστασή Του, για να μπορούμε να κατανοήσουμε την πνευματική πραγματικότητα μέσα στην οποία ζούμε.

Ο θρίαμβος χάρη στο έργο του Σταυρού αλλά και ο πόνος, πάνε μαζί. Η πραγματικότητα μέσα στην οποία ζούμε είναι διπλή. Προκύπτει όμως η απορία: –Πώς είναι δυνατόν ο Χριστός να έχει νικήσει και εγώ ακόμη να έχω πειρασμούς; Αφού ο Χριστός νίκησε τον εχθρό μας, γιατί να έχουμε προβλήματα, γιατί αρρωσταίνουμε και πεθαίνουμε σωματικά; Γιατί περνάμε οικονομικές δυσκολίες; Γιατί πέφτουμε και πάλι σε αμαρτία; Γιατί είναι η χριστιανική ζωή ένας αγώνας (νικηφόρος βέβαια, αλλά αγώνας); Ενώ διαβάζουμε στη Γραφή για το έργο και τη νίκη του Χριστού στο σταυρό, εμείς σήμερα συνεχίζουμε να έχουμε ένα πνευματικό αγώνα.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Διαβάζουμε στην Α' Ιωάννου 3:8β: «Γι' αυτό φανερώθηκε ο Υιός του Θεού, για να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου». Ή όπως λέει στο αρχαίο κείμενο για να **"λύσει"** τα έργα του διαβόλου. Πώς το έκανε ο Χριστός αυτό;

Ίσως η σπουδαιότερη περικοπή της Καινής Διαθήκης στην οποία προβάλλεται η νίκη του Χριστού στο σταυρό είναι στην προς Κολοσσαείς 2:13-15, «Κι εσάς, που ήσασταν νεκροί εξαιτίας των αμαρτιών και της ειδωλολατρίας σας, ο Θεός σας ζωοποίησε μαζί με τον Χριστό. Μας συγχώρησε όλα τα παραπτώματα. Κατήργησε το χρεόγραφο με τις διατάξεις του, που ήταν εναντίον μας, και το έβγαλε από τη μέση καρφώνοντάς το στο σταυρό. Αφαίρεσε τη δύναμη που είχαν οι δαιμονικές αρχές

και εξουσίες και τις διαπόμπεψε, σέρνοντας τις νικημένες στο θρίαμβο του σταυρού του Χριστού».

Αυτό που συνέβη στο σταυρό ήταν διπλό. Από τη μία υπάρχει η συγχώρηση των αμαρτιών, και από την άλλη η ανατροπή κάθε ενάντιας αρχής και εξουσίας. Η συγχώρηση παρομοιάζεται με το αρχαίο έθιμο της παραγραφής χρεών. Ο Χριστός στο σταυρό, "Κατήργησε το χρεόγραφο με τις διατάξεις του, που ήταν εναντίον μας". Η λέξη "**χρεόγραφο**" ήταν στην πραγματικότητα ένα πιστοποιητικό δανείου, το οποίο επιβεβαίωνε ενυπόγραφα το χρέος μας.

Τι έκανε ο Σταυρός του Χριστού με αυτό το χρέος; Υπάρχουν τρία ρήματα που περιγράφουν τι συνέβη. Ο Θεός: (1) Μας **συγχώρησε** πάντα τα πταίσματα. (2) **Κατήργησε** το χρεόγραφο με τις εναντίον μας διατάξεις. (3) Το **έβγαλε από τη μέση** καρφώνοντάς το στο σταυρό. Ο Θεός με άλλα λόγια μας ελευθερώνει από τη χρεωκοπία, πληρώνοντας ο ίδιος το χρέος μας πάνω στο σταυρό του Χριστού. Μας χαρίζει το χρέος, καταστρέφοντας το έγγραφο που πάνω του είχαν καταγραφεί όλες οι υποχρεώσεις μας καρφώνοντας το πάνω στο σταυρό. Αφού έτσι πληρώθηκαν όλα, δεν υπάρχει χρέος, και ο Θεός μάς συγχωρεί, επειδή ο Χριστός πέθανε για μας.

Μαζί με τη συγχώρηση στο Σταυρό του Χριστού νικήθηκαν και οι πονηρές δυνάμεις.

Και εδώ χρησιμοποιούνται τρία ρήματα για να περιγραφεί αυτή η νίκη.

Ο Χριστός διαβάζουμε: (1) **Αφόπλισε** τις εξουσίες από τα όπλα τους. (2) Τις **διαπόπεμψε**, τις εξευτέλισε σε κοινή θέα, και (3) Τις **απογύμνωσε** θριαμβεύοντας εναντίον τους, και τις έσυρε νικημένες στο θρίαμβο του σταυρού του Χριστού. Αυτή η εικόνα είναι χτισμένη πάνω στο έθιμο των αυτοκρατόρων της Ρώμης που για να λαμπρύνουν την πορεία του θριαμβού τους, μετά από μια νικηφόρα μάχη, έσερναν από πίσω τους αιχμαλώτους αλυσοδεμένους, ρακένδυτους και εξευτελισμένους.

Ενώ ο Σταυρός ήταν σύμβολο αίσχους και ντροπής για τον κατάδικο, το εργαλείο ενός ατιμωτικού πραγματικά θανάτου, παρουσιάζεται εδώ ως άρμα που μετέφερε τον νικητή Χριστό. Η Αγία Γραφή αποκαλύπτει πως ενώ ο Χριστός στα ανθρώπινα μάτια έχανε επάνω στο σταυρό Του και ήταν ο ηττημένος, εντούτοις στον πνευματικό κόσμο νικούσε. Ήταν μια νίκη που ξεπηδούσε μέσα από αυτό που ο κόσμος θεωρούσε ήττα. Ήταν μια "ειρωνική" νίκη. Ο Χριστός απογύμνωνε τους εχθρούς από την πανοπλία και τις στολές τους, και τους υποχρέωσε να παρελάσουν νικημένοι στη δική Του θριαμβευτική πορεία. Αυτό επαναλαμβάνεται και σ' εμάς – όταν ακολουθούμε τον Χριστό και Τον μιμούμαστε, κατά κόσμο μοιάζει ότι χάνουμε, αλλά κατά Θεόν είμαστε νικητές.

**Στο διάστημα μεταξύ 17 και 26 Αυγούστου ήμασταν καλεσμένοι στο 60ο Βιβλικό Συνέδριο Λεπτοκαρυάς, με κεντρικό θέμα «Ζώντας στη Βασιλεία του Θεού». Από τις 18 ομιλίες που παρακολουθήσαμε, δημοσιεύουμε εδώ για χάρη των αναγνωστών μας μία ομιλία του Αιδ. κ. Γεωργίου Αδάμ, ποιμένα της Β' Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας Αθηνών, με θέμα «Η βασιλεία του Θεού ήρθε... και έρχεται!». Εκτιμήσαμε το ενδιαφέρον και την πρακτική σημασία της και ευχόμαστε να διαβαστεί με την δέουσα προσοχή και διάθεση προσαρμογής στα διδάγματα του θείου λόγου. **

Έτσι στο σταυρό του Χριστού συνέβησαν δύο πράγματα: Α. Το χρέος μας το κάρφωσε στο Σταυρό. Β. Τις πονηρές δυνάμεις τις απογύμνωσε στο Σταυρό.

Ο Χριστός υποσχέθηκε άφθονη ζωή, ελεύθερη (1) από την ενοχή της αμαρτίας και (2) από τη δύναμη της αμαρτίας. **Ο χριστιανισμός δεν ενδιαφέρεται απλά για το πού θα πάω αφού πεθάνω, αλλά για το πώς ζω σήμερα.**

Γι' αυτό και όλη η Καινή Διαθήκη εμπνέει πανηγυρική ατμόσφαιρα. Καθώς γράφει για διωγμούς και θανάτους, καταλήγει ότι «Σε όλα αυτά, όμως, υπερνικούμε, διαμέσου εκείνου που μας αγάπησε» (Ρωμ. 8/η/37). Στη Β' Κορ. 2/β/14, βεβαιώνει ότι αξίζει «Χάρη στον Θεό, που μας κάνει πάντοτε να θριαμβεύουμε διαμέσου του Χριστού, και σε κάθε τόπο φανερώνει μέσα από μας την οσμή τής γνώσης του». Στην Α' Κορ. 15/ιε/57, θυμίζει πως «Ευχαριστία ανήκει στον Θεό, ο οποίος μάς δίνει τη νίκη διαμέσου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού». Το ίδιο και σε πολλά άλλα εδάφια.

Αυτή η νίκη δεν είναι απρόσωπη. Είναι δική μας νίκη κατά του Πονηρού, όπως γράφει στην Α' Ιωάν. 2/β/12-13: «Γράφω σε σας, παιδάκια, επειδή συγχωρήθηκαν οι αμαρτίες σας, για χάρη του ονόματός του... Γράφω σε σας, νεαροί, επειδή νικήσατε τον πονηρό· γράφω σε σας, παιδάκια, επειδή γνωρίσατε τον πατέρα... έγραψα σε σας, νεαροί, επειδή είστε δυνατοί και ο λόγος του Θεού μένει μέσα σας και νικήσατε τον πονηρό».

Αν όμως έτσι έχουν τα πράγματα, εγώ γιατί περνάω δυσκολίες; Γιατί να ζω στην πραγματικότητα που ζω;

Γιατί ενώ από τη μία είμαστε συνανασημμένοι και συγκαθισμένοι με τον Χριστό στα επουράνια (Εφεσ. 2/β/6), από την άλλη πρέπει να αναλάβουμε την πανοπλία του Θεού για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στην πονηρή ημέρα και

αφού καταπολεμήσουμε τα πάντα, να σταθούμε (Εφεσ. 6/ς/13); Από τη μία διαβάζουμε πως ο Χριστός νίκησε (Κολ. 2/β/15) και από την άλλη μας ζητείτε: «Εγκρατεύητε, αγρυπνήσατε· διότι ο αντίδικός σας διάβολος ως λέων ωρύμενος περιέρχεται ζητών τίνα να καταπίη» (Α' Πέτρ. 5/ε/8). Από τη μία διαβάζουμε «Είστε ισχυροί και νικήσατε τον πονηρό» (Α' Ιωάν. 2/β/14), και από την άλλη «Αντιστάθητε εις τον διάβολον, και θέλει φύγει από σας» (Ιάκ. 4:7).

Ο Λόγος του Θεού διδάσκει και τα δύο: Και ο Χριστός νίκησε, και εμείς πρέπει να αγωνιζόμαστε πνευματικά. Αυτά που στο ένα εδάφιο λέει ότι τα κέρδισε, εμείς πρέπει να τα ζήσουμε στην άλλη πλευρά. Η αλήθεια είναι ότι στο σταυρό του Χριστού κερδήθηκε ο πόλεμος. Ο πόλεμος όμως δεν έχει τελειώσει ακόμη. Η Α' Έλευση του Χριστού (ο σταυρός και η ανάστασή Του) ήταν η **D-Day**. Περιμένουμε όμως, τη Β' Έλευση του Χριστού, κι εκείνη θα είναι η **V-Day**. Τότε ο εχθρός θα παραδοθεί, τότε ο Χριστός θα έρθει στη γη με δόξα, με αγέλους και δύναμη, θα ξεχωρίσει τα πρόβατα από τα κατσίκια και οριστικά θα αποδειχθεί σε όλους ποιος είναι ο αληθινός Κυρίαρχος.

Μέχρι τότε, εμείς ζούμε ανάμεσα σε αυτά τα δύο γεγονότα! Η περίοδος που ζούμε εμείς τώρα περιγράφεται ως **"οι έσχατες ημέρες"**. Έσχατες μέρες δεν είναι μόνο το διάστημα λίγο πριν έρθει πάλι ο Χριστός. Είναι όλη η περίοδος μετά την Πεντηκοστή γι' αυτό όλα στην Καινή Διαθήκη μιλούν για τις έσχατες μέρες (Πράξ. 2/β/15-17, Εβρ. 1/α/1, 9/θ/26, Α' Πέτρ. 1/α/20 κ.λπ.).

Υπάρχει όμως και μία άλλη περιγραφή αυτής της περιόδου: **Το ξημέρωμα!** Προσέξτε τα εξής δύο εδάφια που είναι αρκε-

τά για να το εξηγήσουμε: «*Η νύχτα προχώρησε, η δε ημέρα πλησίασε*» (Ρωμ. 13/ιγ/12), και «*Το σκοτάδι παρέρχεται, και το αληθινό φως ήδη φέγγει*» (Α' Ιωάν. 2/β/8). Τι χαρακτηρίζει τη ζωή μας τώρα; Πως πρέπει να ζω εγώ τώρα; Αυτό που χαρακτηρίζει τη ζωή μου τώρα είναι ο σταυρός του Χριστού! Αλλά υπάρχουν δύο λάθη που γίνονται συνήθως στο σημείο αυτό.

1. Κάποιοι θριαμβολογούν. Βλέποντας μόνο τη νίκη του Χριστού παραβλέπουν τις αποστολικές προειδοποιήσεις ενάντια στις δυνάμεις του σκοταδιού. Αφαιρούν κάθε έννοια δοκιμασίας, δυσκολίας κ.λπ. Αφού ο Χριστός νίκησε τον Σατανά, λένε, τώρα δεν υπάρχει περίπτωση ο Χριστιανός να υποφέρει ή να περνάει παθήματα επειδή ο Σατανάς δεν έχει καμιά δύναμη. Αν το παιδί του Θεού περνάει τέτοιες "φάσεις", η πιο πιθανή απάντηση είναι πως βρίσκεται σε πτώση/αμαρτία και ο Θεός τον διαπαιδαγωγεί. Όμως αυτή η θριαμβολογία δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί εξακολουθούμε να πεθαίνουμε ούτε γιατί η Εκκλησία διώκεται όταν μένει πιστή...

2. Άλλοι είναι ηττοπαθείς. Παρατηρούν μόνο τα εδάφια που μιλούν για τη δύναμη του Σατανά στον αγώνα που εμείς έχουμε να κάνουμε και ξεχνάνε ότι τον έχει νικήσει ο Χριστός. Θεωρούν πως στη χριστιανική ζωή δεν υπάρχει περίπτωση ο χριστιανός να είναι νικητής και ελεύθερος πνευματικά. Η άποψη στην οποία καταλήγουν για την ζωή με τον Χριστό είναι πως η χριστιανική ζωή είναι ένας αγώνας χωρίς απόλαυση και πρέπει να περιμένουμε στωικά μέσα στην κακομοιριά της αμαρτίας μέχρι να ξαναέρθει ο Χριστός ή εμείς να πάμε σ' Εκείνον.

Η αλήθεια όμως είναι πως όσο διαρκεί το "**ξημέρωμα**", δεν θα ζούμε όλες τις ευλογίες της βασιλείας του Θεού, αλλά μόνο

μερικές. Έχουμε τη συγχώρηση, έχουμε την αιώνια ζωή, έχουμε το Πνεύμα του Θεού που ζει μέσα μας. Αλλά, δεν έχουν έρθει όλες οι ευλογίες της βασιλείας του Θεού γι' αυτό κουραζόμαστε, αρρωσταίνουμε, πεθαίνουμε, απογοητευόμαστε και κάποτε απογοητεύουμε άλλους.

Από τη μία πλευρά, η βασιλεία του Θεού "**ήδη**" έχει έρθει σε βαθμό που εμείς να έχουμε φωτιστεί, να έχουμε γευτεί την επουράνια δωρεά, να έχουμε γίνει μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, να έχουμε γευτεί τον καλό Λόγο του Θεού και τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα (Εβρ. 6/ς/5). Αυτό όμως ακόμη δεν έχει φτάσει στο τέλος του. Ο Παύλος θα γράψει: «*Επειδή φρονώ ότι τα παθήματα του παρόντος καιρού δεν είναι άξια να συγκριθώσι με την δόξαν την μέλλουσαν να αποκαλυφθή εις ημάς*» (Ρωμ. 8/η/18-23) όπου βλέπουμε ότι ο χριστιανός θα έχει παθήματα. Βεβαίως ο Χριστός νίκησε, ο πόλεμος κερδήθηκε, αλλά υπάρχουν και άλλα να γίνουν. Αυτό δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει να συνεχίσουμε. «*Η μεγάλη προσδοκία της κτίσεως προσμένει την φανέρωσιν των υιών του Θεού [...] Επειδή εξεύρομεν ότι πάσα η κτίσις συστενάζει και συναγωνιά έως του νύν· και ουχί μόνον αυτή, αλλά και αυτοί οίτινες έχομεν την απαρχήν του Πνεύματος (ήδη) και ημείς αυτοί στενάζομεν εν εαυτοίς περιμένοντες την υιοθεσίαν, την απολύτρωσιν του σώματος ημών*». Έτσι και εδώ δείχνει πως στην προσωπική μας ζωή, "**ήδη**" έχουμε την απαρχή του Πνεύματος, ήδη έχουμε αιώνια ζωή μέσα μας, όμως δεν έχουμε ακόμη αναστηθεί. Το έργο που ξεκίνησε, δεν έχει ολοκληρωθεί εντελώς.

Όσο διαρκεί το "**ξημέρωμα**", η ζωή μας, θα μοιάζει με τη ζωή του Χριστού: Θα είναι ένα μίγμα από θρίαμβο και παθήματα. Ο Χριστός κήρυττε και κάποιοι πίστευαν, αλλά δεν είχε πού να γύρει το κεφάλι Του. Θεράπευε, τάιζε, ανάσταινε νε-

Ποια χαρίσματα ενδιαφέρουν;

Ο καθένας έχει διαφορετική αντίληψη σχετικά με το τι μπορεί να είναι ένα ΧΑΡΙΣΜΑ και πώς αυτό εκδηλώνεται στη ζωή του. Εξάλλου είναι αδιαμφισβήτητη αλήθεια ότι ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ τα ίδια χαρίσματα. Ο Παύλος έγραψε στους Κορίνθιους: «**Έκαστος έχει ιδιαίτερον χάρισμα εκ Θεού, άλλος μεν ούτως, άλλος δε ούτως**» (Α΄ Κορ. 7/ζ/7).

Και επίσης αυτά τα χαρίσματα δεν τα αποκτά κάποιος ανάλογα με την δική του προτίμηση ή εκλογή, αλλά αυτό γίνεται με ενέργεια του Θεού όπου **«ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα, διανέμον ιδία εις έκαστον καθώς θέλει»** (Α΄ Κορ. 12/ιβ/11).

Συνεπώς δεν έχει σημασία τι εγώ θέλω ή τι σ' εμένα αρέσει, αλλά είναι το Άγιο Πνεύμα που θα μου δώσει χάρισμα ή χαρίσματα ΚΑΘΩΣ ΘΕΛΕΙ ο Θεός.

Τον προηγούμενο αιώνα άρχισε στον χριστιανικό κόσμο μια κίνηση που ονομάστηκε "Χαρισματική" δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στα χαρίσματα που αναφέρονται στις Πράξεις των Αποστόλων και τα οποία οι άνθρωποι αυτοί διεκδικούν για τον εαυτό τους σήμερα. Αυτή η πραγματικότητα είχε ως αποτέλεσμα ένα μεγάλο κύμα ανθρώπων οι οποίοι ισχυρίζονται ότι τώρα δήθεν έχουν "χαρίσματα" και

μάλιστα χαρίσματα θαυματουργικά και ιδιαίτερα εντυπωσιακά.

Το έντυπο αυτό πολλές φορές έχει αμφισβητήσει την αντικειμενικότητα αυτών των ισχυρισμών και φαινομένων, και των ανθρώπων που τα διαδίδουν, και μάλιστα καταφέρθηκε κριτικά για πολλά και πολλούς από αυτούς θέτοντας ερωτηματικά στα οποία, δυστυχώς, κανείς δεν πήρε το θάρρος να απαντήσει γραφικά και με τεκμήρια.

Παράλληλα υπάρχουν κάποια άλλα χαρίσματα του Θεού, που δεν απευθύνονται μόνο σε ξεχωριστά άτομα αλλά είναι ΚΟΙΝΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. Όμως η πείρα δείχνει ότι οι περισσότεροι άνθρωποι παραβλέπουν αυτά τα χαρίσματα του Θεού και μάλιστα κάποιοι δεν διστάζουν να εκφράζουν παράπονα επειδή στη δική τους ζωή ο Θεός δεν είναι "αρκετά ενεργός"...

Έτσι κι αλλιώς είναι γνωστό τοις πάσιν ότι όλοι διαγκωνίζονται ποιος θα ανέβει στους άμβωνες, ποιος θα γίνει επίσκοπος, πρεσβύτερος, ποιμένας, δάσκαλος και άλλα τέτοια που είναι δημοφιλή και ιδιαιτέρως προβαλλόμενα στο χώρο της Εκκλησίας και της κοινωνίας... ενώ δεν είναι λίγοι εκείνοι που πιέζουν τον Θεό για να "λάβουν" χαρίσματα θαυμάτων, προφητείας, γλωσσών, θεραπειών κ.λπ.

Προσπάθεια αυτού του άρθρου είναι να ελκύσουμε την προσοχή των αναγνωστών όχι στα φανταχτερά χαρίσματα που μόλις προαναφέρθηκαν, αλλά ΣΤΑ ΚΟΙΝΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ, τα οποία θα παρατεθούν στη συνέχεια μέσα από σχετικά χωρία. Επίσης τίθεται το ερώτημα, αν αυτά τα χαρίσματα που αφορούν ΟΛΟΥΣ ανεξαιρέτως τους πιστούς, σε όλες τις ώρες και συνθήκες, και μάλιστα σε όλη τους τη ζωή, απολαμβάνουν την εκτίμηση που τους αξίζει.

Ας προσέξει ο αναγνώστης ότι σε όλα τα παρακάτω εδάφια, υπάρχουν υπογραμμισμένες οι λέξεις ΧΑΡΙΣΜΑ ή ΧΑΡΙΩ ή ΔΩΡΕΑ. Αυτό σημαίνει ότι όλα αυτά δεν είναι άλλο παρά ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ τα οποία ο Θεός προσφέρει ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ για την ευλογία μας.

• Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Επειδή όστις τον ίδιον εαυτού Υιόν δεν εφείσθη, αλλά παρέδωκεν αυτόν υπέρ πάντων ημών, πώς και μετ' αυτού δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα; – **Ρωμ. 8/η/32**

Καθώς η θεία δύναμις αυτού εχάρισεν εις ημάς πάντα τα προς ζωήν και ευσέβειαν διά της επιγνώσεως του καλέσαντος ημάς διά της δόξης αυτού και αρετής. – **Β' Πέτρ. 1/α/3**

• ΤΟ ΝΑ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Και έτι το να τρώγη πας άνθρωπος και να πίνη και να απολαμβάνη καλόν εκ παντός του μόχθου αυτού, είναι χάρισμα Θεού. – **Εκκλ. 3/γ/13**

• ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ (ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ)

Εν αυτή δε τη ώρα εθεράπευσε πολλούς από νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρών, και εις τυφλούς πολλούς εχάρισε το βλέπειν. – **Λουκ. 7/ζ/21**

• Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ζωήν και έλεος εχάρισας εις εμέ, και η επίσκεψίς σου εφύλαξε το πνεύμά μου· – **Ιώβ 10/ι/12**

• ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Και αναβλέψας είδε τας γυναίκας και τα παιδιά· και είπε, Τι σου είναι ούτοι; Ο δε είπε τα παιδιά, τα οποία εχάρισεν ο Θεός εις τον δούλον σου. – **Γέν. 33/λ/5**

• Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΘΕΟΥ

Και επεκαλέσθη ο Ιαβής τον Θεόν του Ισραήλ, λέγων, Είθε μετ' ευλογίας να με ευλογήσης και να εκτείνης τα όριά μου, και η χειρ σου να ήναι μετ' εμού και να με φυλάττης από κακού, ώστε να μη έχω λύπην. Και εχάρισεν ο Θεός εις αυτόν όσα εζήτησε. – **Α' Χρον. 4/δ/10**

• Η ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Απομάκρυνον απ' εμού την οδόν του ψεύδους, και χάρισόν μοι τον νόμον σου. – **Ψαλμ. 119/ριθ/29**

• Η ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ούτοι εταπεινώθησαν· δεν θέλω εξολοθρεύσει αυτούς, αλλά θέλω χαρίσει εις αυτούς σωτηρίαν τινά· και ο θυμός μου δεν θέλει εκχυθή επί την Ιερουσαλήμ διά χειρός του Σισάκ· – **Β' Χρον. 12/ιβ/7**

• **Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ**

Επιποθώ να σας ίδω, διά να σας μεταδώσω χάρισμά τι πνευματικόν προς στήριξιν υμών. – **Ρωμ. 1/α/11**

• **Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**

Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος, το δε χάρισμα του Θεού ζωή αιώνιος διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών. – **Ρωμ. 6/ς/23**

• **Η ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**

Ζητείτε δε μετά ζήλου τα καλήτερα χαρίσματα. Και έτι πολύ υπερέχουσαν οδόν σας δεικνύω. – **Α΄ Κορ. 12/ιβ/31**

• **ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**

Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς· Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος. – **Πράξ. 2/β/38**

Και ο καρδιογνώστης Θεός έδωκεν εις αυτούς μαρτυρίαν, χαρίσας εις αυτούς το Πνεύμα το Άγιον καθώς και εις ημάς. – **Πράξ. 15/ιε/8**

• **Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**

Αλλ΄ ημείς δεν ελάβομεν το πνεύμα του κόσμου, αλλά το πνεύμα το εκ του Θεού, διά να γνωρίσωμεν τα υπό του Θεού χαρισθέντα εις ημάς. – **Α΄ Κορ. 2/β/12**

• **ΤΟ ΔΩΡΟ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΜΕ**

Εις εσάς εχαρίσθη το υπέρ Χριστού, ου μόνον το να πιστεύητε εις αυτόν,

αλλά και το να πάσχητε υπέρ αυτού. – **Φιλίπ. 1/α/29**

Μαζί με αυτά τα χωρία, ας προστεθούν και τα εξής ερωτήματα, που είθε όλοι να απαντήσουμε με ειλικρίνεια:

1. Έχουμε ΕΜΕΙΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙ όλα αυτά τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ στη ζωή μας;

2. Έχουμε ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ότι όντως αυτά είναι ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, από Εκείνον προέρχονται και σ΄ Εκείνον χρωστάμε ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ και ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ;

3. Έχουμε αντιληφθεί πως αν δεν γίνουν όλα αυτά κτήμα μας και μέρος της ζωής μας, ΚΑΝΕΝΑ από τα άλλα χαρίσματα δεν πρόκειται να έρθει σ΄ εμάς, ούτε πρόκειται να προσθέσει το παραμικρό επάνω μας που θα μας κάνει ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ.

4. Έχουμε καταλάβει ότι ΚΙ ΑΝ ΑΚΟΜΗ ΕΧΟΥΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ δεν ωφελούμαστε τίποτε προσωπικά, και υπάρχει άμεσος και σοβαρός κίνδυνος αυτά τα ίδια τα χαρίσματα να γίνουν ΚΡΙΤΗΡΙΟ για την αιώνια καταδίκη μας;

Το άλλο είδος των Χαρισμάτων –αν και όντως πολύτιμα και απαραίτητα στην αποστολική εκκλησία– περιέχουν έναν μεγάλο και σοβαρό κίνδυνο, αυτόν ακριβώς που εκδηλώθηκε στην αρχαία Κόρινθο κάνοντας την εκκλησία εκείνη μία από τις πιο προβληματικές εκκλησίες των αιώνων. Και το κακό είναι πως όλοι όσοι προσπαθούν να μιμηθούν εκείνα τα φαινόμενα σήμερα, δυστυχώς αποδεικνύονται εξίσου σαρκικοί με τους Κορίνθιους, αν όχι χειρότεροι! **❶**

14> κρούς, αλλά στο τέλος πέθανε ο Ίδιος σε ένα σταυρό. Δεν μπορεί η δική μου ζωή να είναι καλύτερη ή ευκολότερη. Ακολουθώ το Σωτήρα μου και η Εκκλησία που είναι το Σώμα του Χριστού, ακολουθεί το κεφάλι της.

Επομένως δεν είναι αλήθεια πως αν ακολουθώ τον Χριστό δεν θα έχω προβλήματα. Αντίθετα ίσως να έχω ακόμη περισσότερα εξαιτίας της πίστης μου. Δεν σημαίνει πως αν είμαι πιστός στο Θεό, δεν θα με βρουν δυσκολίες. Η βασιλεία του Θεού ξεκίνησε!!! αλλά ο πόλεμος δεν τέλειωσε ακόμη. Έχει κερδηθεί! Ξέρω ποιο θα είναι το τέλος! Αλλά αυτό το τέλος δεν έχει έρθει ακόμη. Σε αυτή την περίοδο νικάω όταν χάνω, όταν γυρνάω το άλλο μάγουλο, όταν περπατάω το δεύτερο μίλι, όταν μου ζητάνε το σακάκι και δίνω και το πουκάμισο.

Αυτό σημαίνει πως το πιο σημαντικό πράγμα για μένα τώρα, δεν είναι να περνάω καλά. Στόχος δεν είναι μια ζωή χωρίς προβλήματα αλλά να γίνουμε σαν τον Χριστό. Ο σκοπός του Θεού δεν είναι να μας εξυπηρετεί αλλά να μας μεταμορφώσει να μας κάνει σαν τον Χριστό. Σκοπός της ζωής δεν είναι να περάσω στο πανεπιστήμιο, να βρω μια καλή δουλειά, να παντρευτώ την καλή μου, ...για να ζήσω όπως όλοι οι άλλοι, για τον εαυτό μου, έχοντας επιπλέον τη βοήθεια του Θεού! Ο Θεός δεν υπάρχει για να υπηρετεί εμένα, αλλά εγώ υπάρχω για να υπηρετώ τον Θεό.

Αυτό μας οδηγεί στο εξής πρακτικό συμπέρασμα: Το να είμαι νικητής εν Χριστώ, δεν σημαίνει απαραίτητα πως θα ελευθερώνομαι από τα προβλήματα και τις δοκιμασίες μου. Νικητής σημαίνει να μένω "πιστός" στον Θεό κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Όπως ο Χριστός έδειξε, η περίοδος που διανύουμε, ανάμεσα στην Α' και τη Β' Έλευση, –ανάμεσα στο "ήδη" της πρώτης και στο "όχι ακόμη" της δεύτε-

ρης–, είναι η περίοδος που η βασιλεία του Θεού εξαπλώνεται και διεισδύει στο βασίλειο του Σατανά.

Εμείς που είμαστε το Σώμα του Χριστού, οι πιστοί σε όλους τους αιώνες, καλούμαστε να μιμούμαστε τον Κύριό μας. Και η ζωή του Κυρίου μας ήταν ζωή θριαμβευτική ενάντια στο κακό αλλά η νίκη της συνοδεύονταν και από απόρριψη, παθήματα, θάνατο στο σταυρό. Ύστερα ήρθε η ανάσταση. Ο Χριστός άλλοτε γιάτρεψε και άλλοτε δεν γιάτρεψε. Άλλοτε Τον πίστεψαν και άλλοτε δεν Τον πίστεψαν· οι περισσότεροι Τον απέρριψαν. Είχε δύναμη και εξουσία να καλέσει στην υπηρεσία Του λεγεώνες αγγέλων αλλά πέθανε στο Σταυρό. Ο Ουράνιος Πατέρας Τον άκουγε πάντα όταν προσευχόταν, όμως ο Ιούδας Τον πρόδωσε. Ήταν νικητής στους πειρασμούς στην έρημο αλλά ο Σατανάς Τον πείραξε και πάλι. Είχε εξουσία πάνω στον εχθρό αλλά το θέλημα του Θεού ήταν να νικήσει τον εχθρό χάνοντας τη ζωή Του.

Σε αυτή την περίοδο οι ψυχές κερδίζονται με κόστος. Είμαι νικητής αλλά επειδή αγαπώ τον Χριστό μπορεί οι οικιακοί μου να γίνουν εχθροί μου. Σε αυτή την περίοδο η βασιλεία προχωράει με τρόπο "ειρωνικό". Επεκτείνεται καθώς οι πιστοί γυρνούν το άλλο μάγουλο, προχωράνε το δεύτερο μίλι, προσεύχονται για τους διώκτες τους, γίνονται φτωχοί για να πλουτίσουν άλλοι.

Νικώ σημαίνει να μένω "πιστός" στον Θεό κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Κάνω αυτό που θέλει ο Θεός χωρίς να γνωρίζω τι θα γίνει μετά. Πολλές φορές μιλούμε για τους ήρωες της πίστης στο κεφ. 11/ια της Εβραϊούς που είναι γεμάτο από θρίαμβο. Διαβάζουμε για το Νώε, τον Μωυσή, τον Αβραάμ, τη Δεβόρρα που είχαν τεράστιες νίκες πνευματικές. Διαβάζουμε επίσης και για ανθρώπους που έκλεισαν στόματα λιονταριών, έγιναν καλά από αρρώστιες, για γυναίκες που πήραν πίσω α-

ναστημένους τους νεκρούς τους. Ύστερα όμως, από το εδάφιο 35 και μετά, διαβάζουμε πως άλλοι «εβασανίσθησαν, μη δεχθέντες την απολύτρωσιν, διά να αξιωθώσι καλητέρας αναστάσεως· άλλοι δε εδοκίμασαν εμπαιγμούς και μάστιγας, έτι δε και δεσμά και φυλακήν· ελιθοβολήθησαν, επριονίσθησαν, επειράσθησαν, με σφαγήν μαχαίρας απέθανον, περιεπλανήθησαν με δέρματα προβάτων, με δέρματα αιγών· υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, των οποίων δεν ήτο άγιος ο κόσμος, πλανώμενοι εν ερημίαις και όρεσι και σπηλαίοις και ταις τρύπαις της γης. Και ούτοι πάντες αν και έλαβον καλήν μαρτυρίαν διά της πίστεως, δεν απήλαυσαν την επαγγελίαν, διότι ο Θεός προέβλεψε καλύτερόν τι περί ημών, διά να μη λάβωσι την τελειότητα χωρίς ημών» (Εβρ. 11/ια/35-40).

Αυτοί δεν ήταν ήρωες της πίστης; Αυτοί δεν ήταν νικητές; Πράγματι είναι νικητές, επειδή έμειναν πιστοί στο θέλημα του Θεού ακόμη και τότε που το θέλημα του Θεού γι' αυτούς ήταν να βασανιστούν, να διωχθούν και να υποφέρουν για χάρη της βασιλείας. Ενώ λοιπόν ο πόλεμος κερδήθηκε, οι μάχες συνεχίζονται. Το θέμα για μας είναι να μείνουμε πιστοί, όποιο και αν είναι το σχέδιο του Θεού για μας.

Στις Πράξεις των Αποστόλων, που είναι βιβλίο γεμάτο από την αρχή ως το τέλος με θαύματα, ο Στέφανος που ήταν πλήρης με Άγιο Πνεύμα, είχε χάρη να αποστομώνει όσους έφερναν αντιρρήσεις, λιθοβολείται. Και τι κάνει τότε η Εκκλησία; Διαμαρτύρεται στον Θεό πως δεν μπορεί να ήταν αυτό το θέλημα Του; Στο 8/η/2 γράφει: «Έφεραν τον Στέφανον εις τον τάφον άνδρες ευλαβείς και έκαμον θρήνον μέγαν επ' αυτόν». Στο ίδιο βιβλίο διαβάζουμε την θαυματουργή απελευθέρωση του Πέτρου από τη φυλακή. Το κακό είναι πως συχνά μας ξεφεύγει το εδάφιο 12/ιβ/2 που λέει ότι ο Ηρώδης «Εφόνευσε διά μαχαίρας Ιάκωβον τον αδελφόν του Ιωάν-

νου». Σκεφτείτε για λίγο τις γυναίκες τους. Η μία παίρνει τον άντρα της πίσω. Η άλλη τον χάνει. Δεν μπορούσε ο Θεός να ελευθερώσει και τον Ιάκωβο; Φυσικά και μπορούσε αλλά Εκείνος μόνο ξέρει πάντα ποιο είναι το θέλημά Του. Είναι γι' αυτό λάθος όταν προσέχουμε τις μισές ιστορίες της Γραφής και λησμονούμε τις άλλες μισές, δημιουργώντας αμφιβολίες στους ανθρώπους λέγοντας πως έχουν προβλήματα επειδή δεν έχουν πίστη...

Είναι μέγα λάθος να ταυτίζουμε τη νίκη με την απομάκρυνση των προβλημάτων. Ο Στέφανος ήταν νικητής επειδή έμεινε πιστός κάτω από συνθήκες μαρτυρίου. Το ίδιο ήταν νικητής και ο Ιάκωβος, και ο Πέτρος. Νικητής σημαίνει να μένω "πιστός" στο Θεό κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες, επειδή η βασιλεία του Θεού –ανάμεσα στην πρώτη και τη δεύτερη έλευση– επεκτείνεται όχι μόνο με θρίαμβο, όπως τον εννοεί ο κόσμος, (δηλαδή με απουσία προβλημάτων και δυσκολιών), αλλά ο πνευματικός θρίαμβος υπάρχει ακόμη και εκεί που φαινομενικά βλέπουμε ήττα.

Κορυφαίο παράδειγμα σ' αυτό είναι ο Σταυρός. Και εμείς ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού. Όπως γράφει στη Β' Κορ. 4/δ/7-11, «Έχομεν δε τον θησαυρόν τούτον εις οστράκινα σκεύη, διά να ήναι η υπερβολή της δυνάμεως του Θεού και ουχί εξ ημών, κατά πάντα θλιβόμενοι αλλ' ουχί στενοχωρούμενοι, απορούμενοι αλλ' ουχί απελπιζόμενοι, διωκόμενοι αλλ' ουχί εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι αλλ' ουχί απολλύμενοι, πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού περιφέροντες εν τω σώματι, διά να φανερωθή εν τω σώματι ημών και η ζωή του Ιησού. Διότι ημείς οι ζώντες παραδίδόμεθα πάντοτε εις τον θάνατον διά τον Ιησούν, διά να φανερωθή

και η ζωή του Ιησού εν τη θνητή ημών σαρκί».

Αυτά τα λέει ο ίδιος ο Παύλος: θλιβόμαστε, απελπιζόμαστε, διωκόμαστε, επειδή δεν έχει έρθει το "τέλειο" της βασιλείας του Θεού. Εμπιστευόμαστε τον Θεό για το θέλημά Του, Του ζητάμε να μας ελευθερώσει –και είναι λογικό να Του το ζητάμε–, Του ζητάμε να μας γιατρεύει και Του ζητάμε να παίρνει τις δοκιμασίες. Αν όμως δεν μας ελευθερώσει, είναι ο ίδιος πιστός Θεός και είναι το ίδιο ένδοξος.

Στην Αποκάλυψη κεφ. 12/ιβ γράφει για τους πιστούς που νίκησαν τον Σατανά και στο χωρίο 11: «Και αυτοί ενίκησαν αυτόν διά το αίμα του Αρνίου και διά τον λόγον της μαρτυρίας αυτών, και δεν ηγάπησαν την ψυχήν αυτών μέχρι θανάτου». Τον νίκησαν εξαιτίας του Σταυρού του Χριστού, τον νίκησαν καθώς ομολόγησαν τον Χριστό και καθώς πλήρωσαν αυτή την ομολογία με τη ζωή τους. Έχασαν τη ζωή τους για να την βρουν. Ήταν νικητές.

Η βασιλεία του Θεού ξεκίνησε. Ο Χριστός την εγκαινίασε με τη διακονία Του και ιδιαίτερα με το θάνατο και την ανάστασή Του. Ήδη εμείς ζούμε στις απαρχές αυτής της βασιλείας. Έχουμε την απαρχή του Πνεύματος. Γευόμαστε τις δυνάμεις του μέλλοντος αιώνος. Ταυτόχρονα, όμως, οι μάχες μας συνεχίζονται. Η αρρώστια, οι οικονομικές δυσκολίες, ο θάνατος συνεχίζουν να μας κτυπούν. Περνάμε και εμείς, ό,τι περνάνε όλοι οι άνθρωποι, συν το ότι πάμε κόντρα στο ρεύμα.

Το σκοτάδι φεύγει, και το αληθινό φως ήδη έχει αρχίσει να φαίνεται. Σε αυτή την περίοδο ακολουθούμε τον Χριστό, ζούμε το παράδειγμά Του, ζούμε μέσα στη Χάρη Του. Παράλληλα όμως δεχόμαστε επιθέσεις από το Σατανά αλλά είμαστε νικητές,

είμαστε ασφαλείς, τίποτα δεν θα συμβεί σ' εμάς έξω από την κυρίαρχη αγάπη του Θεού, κανείς δεν μας παίρνει από τα χέρια Του. Το μόνο ζητούμενο, το τελικό ζητούμενο, είναι να μείνουμε πιστοί στο Θεό. Να μπορούμε κι εμείς σαν τους τρεις παιδιά να πούμε: «Ο Θεός μας μπορεί να μας ελευθερώσει, αλλά και αν δεν μας ελευθερώσει, να ξέρεις βασιλιά, την εικόνα δεν την προσκυνούμε». Να εμπιστευόμαστε τη ζωή μας, στα χέρια του Θεού και να είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε, ό,τι μπορεί να περιέχει το θέλημά Του – είτε να μας ελευθερώσει, είτε και να μην μας ελευθερώσει – αρκεί εμείς να μένουμε πιστοί στον Θεό.

Μπορούμε να το κάνουμε επειδή εν Χριστώ είμαστε νικητές. Ο εχθρός μας έχει νικηθεί. Η εξουσία του απογυμνώθηκε στο σταυρό. Δεν μπορεί να με υποχρεώσει να αμαρτήσω και από του Θεού τα χέρια δεν μας παίρνει κανένας.

Σε αυτή την περίοδο τι χαρακτηρίζει τη ζωή μου; Η πίστη στη σοφία του Θεού, στο σχέδιο του Θεού, στην αλήθεια του Θεού. Υπάρχει θρίαμβος. Το γεγονός πως ξέρουμε τι θα γίνει στο τέλος, μας αυξάνει την προσμονή. Είναι σαν τον αρραβώνα πριν τον γάμο. Και σκεφτείτε πως αυτά που έρχονται, δεν μπορούν να συγκριθούν με όλα όσα κι αν περάσουμε εδώ στη γη. «Επειδή φρονώ ότι τα παθήματα του παρόντος καιρού δεν είναι άξια να συγκριθώσι με την δόξαν την μέλλουσαν να αποκαλυφθή εις ημάς» (Ρωμαίους 8:18-23).

Ποιος είναι ο σκοπός μου; Η βασιλεία του Θεού να μεγαλώνει.

Πως θα γίνει αυτό; Όταν εγώ γίνομαι σαν τον Χριστό και ο Σταυρός του Χριστού είναι ο τρόπος της ζωής μου. Κι αυτό γίνεται όταν ο Χριστός γίνει ο θησαυρός μου. **†**

Πρέπει να θυμάμαι τις αμαρτίες μου;

Συχνά μας λένε να λησμονούμε τις αμαρτίες μας. Το κάνουν αυτό παρανοώντας ίσως χωρία όπως π.χ. τον Ψαλμό 103/ργ που λέει: «**Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον, και μη λησμονής πάσας τας ευεργεσίας αυτού· τον συγχωρούντα πάσας τας ανομίας σου· τον ιατρούνοντα πάσας τας αρρωστίας σου· τον λυτρώνοντα εκ της φθοράς την ζωήν σου· τον στεφανούντά σε με έλεος και οικτιρμούς**» (εδ. 2-4).

Αλλά λέει εδώ να λησμονώ εγώ τις αμαρτίες μου ή ακριβώς το αντίθετο; Μάλλον λέει ότι τις αμαρτίες μου τις ΛΗΣΜΟΝΕΙ Ο ΘΕΟΣ. Εγώ από την πλευρά μου, όμως, δεν πρέπει να λησμονώ «**πάσας τας ευεργεσίας αυτού**», και ποια ευεργεσία είναι μεγαλύτερη από εκείνη της συγχώρεσης των αμαρτιών μου;

Ένας άλλος Ψαλμός λέει: «**Μακάριος εκείνος, του οποίου συνεχωρήθη η παράβασις, του οποίου εσκεπάσθη η αμαρτία. Μακάριος ο άνθρωπος, εις τον οποίον ο Κύριος δεν λογαριάζει ανομίαν και εις του οποίου το πνεύμα δεν υπάρχει δόλος**» (Ψαλμ. 32/λβ/1-2). Αυτή η στάση του Κυρίου να μην λογαριάζει επάνω μου καμία ανομία, δεν σημαίνει ότι εγώ έπαψα να είμαι εκείνος που είμαι, έπαψα να έχω μια ιστορία και ένα παρελθόν αμαρτιών, ούτε έπαψα να αντιμετωπίζω συ-

νεχώς τον κίνδυνο, αν δεν προσέξω και ξεγελαστώ, να επιστρέψω πάλι σαν τον χοίρο στο βούρκο μου, «**εις το κύλισμα του βορβόρου**» (Β΄ Πέτρ. 2/β/22).

Συνεπώς δεν θα συμφωνούσαμε πως η συμβουλή να “λησμονούμε” τις αμαρτίες μας είναι εντελώς σωστή.

Αλλά είναι καλό να λογαριάζουμε τις αμαρτίες μας; Θα πρέπει να τις σκεφτόμαστε και να τις υπολογίζουμε εμπρός στον Θεό και επίσης να τις συγκρίνουμε με τις αμαρτίες των άλλων; Είναι σωστό να δίνουμε τόσο πολύ προσοχή στην αμαρτία; Η απάντηση θα μπορούσε να είναι και ΝΑΙ και ΟΧΙ, ανάλογα με το πώς το κάνουμε.

Γνωρίζουμε ότι η βασιλεία του Θεού προσφέρεται σε εκείνους που είναι πτωχοί στο πνεύμα, ταπεινοί και πενθούντες για τις αμαρτίες τους (Ματθ. 5/ε/3-11). Εκείνο που έκανε τον ληστή κατάλληλο για να γίνει πολίτης της Βασιλείας των Ουρανών δεν ήταν ούτε η λεβεντιά του ούτε ακόμη και η αναγνώριση ότι ο Χριστός ήταν ΑΘΩΟΣ. Εκείνο που τον έκανε κατάλληλο ήταν πρώτα απ’ όλα η αναγνώριση ότι Ο ΙΔΙΟΣ ΕΠΑΣΧΕ ΑΞΙΩΣ ΤΩΝ ΟΣΩΝ ΕΠΡΑΞΕ (Λουκ. 23/κγ/41). Χιλιάδες άνθρωποι σήμερα αναγνωρίζουν ότι ο Χριστός ήταν αθώος και αδικώς σταυρώθηκε από τους Ιουδαίους και τους Ρωμαίους. Πάρα πολλοί είναι έτοιμοι να αναγνωρίσουν το δίκαιό Του, καθώς αντιλαμβάνονται

ότι θανατώθηκε από το φθόνο των Ιουδαίων και από την πολιτική διαφθορά των Ρωμαίων. Αλλά αυτό με κανένα τρόπο δεν τους καθιστά κατάλληλους για την Βασιλεία του Θεού, επειδή αν ερωτηθούν προσωπικά, τις περισσότερες φορές είναι έτοιμοι να δικαιολογήσουν τους εαυτούς τους και μάλιστα, να φτάσουν ως τη βλασφημία, να υποστηρίξουν ότι και αυτοί υποφέρουν αδικώς όπως και ο Χριστός από μια κακή κοινωνία...

Δεν μπορείς να εκτιμήσεις σωστά την αξία της αμαρτίας αν δεν έχεις ένα σωστό μέτρο για να την συγκρίνεις. Γι' αυτό και πολλοί άνθρωποι αδυνατούν να αντιληφθούν την προσωπική τους ενοχή, επειδή συγκρίνοντας με άλλους πολύ χειρότερους, είναι έτοιμοι να δικαιώσουν τον εαυτό τους. Για να γίνει μία σωστή εκτίμηση, λοιπόν, χρειάζεται να συγκρίνουμε τη δική μας αμαρτία όχι με των άλλων συνανθρώπων μας, αλλά ερχόμενοι εμπρός στο θρόνο της αγιότητας του άγιου Θεού.

Πριν καταλάβουμε γιατί είναι καλό το Ευαγγέλιο, πρέπει να καταλάβουμε ποια είναι η προσωπική μας ενοχή. **«Λέγει Κύριος· εις τίνα λοιπόν θέλω επιβλέψει; εις τον πτωχόν και συντετριμμένον το πνεύμα και τρέμοντα τον λόγον μου»** (Ησ. 66/Ξς/1-2). Είναι ανάγκη, λοιπόν, να ανακαλύψουμε το κακό που υπάρχει μέσα μας, ακόμη και αν αυτό είναι πολύ καλά κρυμμένο. Αυτό στην ζωή του προφήτη Ησαΐα έγινε όταν είδε το όραμα που περιγράφεται στο έκτο κεφάλαιο του βιβλίου του και τότε αναγκάστηκε να ομολογήσει: **«Ω τάλας εγώ διότι εχάθην επειδή είμαι άνθρωπος ακαθάρτων χειλέων και κατοικώ εν μέσω λαού ακαθάρτων**

χειλέων» (Ησ. 6/ς/1-7, 66/Ξς/1-2).

Ενώ ο Θεός είναι άγιος, αντίθετα εμείς δεν είμαστε. Η αμαρτία μας, σε σχέση με τη δική Του αγνότητα, φανερώνεται πάρα πολύ μεγάλη. **«Πάντες τωόντι εγείναμεν ως ακάθαρτον πράγμα, και πάσα η δικαιοσύνη ημών είναι ως ρυπαρόν ιμάτιον· διά τούτο επέσαμεν πάντες ως το φύλλον, και αι ανομίαι ημών αφήρπασαν ημάς ως ο άνεμος»**, θα γράψει αλλού ο Προφήτης (Ησ. 64/Ξδ/6).

Το να υπολογίζουμε λοιπόν την αμαρτία μας ενώπιον του Θεού είναι καλό σημείο για την αρχή. Μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε την ανάγκη μας για έναν Σωτήρα που μπορεί να αναλάβει όλες τις αμαρτίες μας και να πληρώσει όλη την ενοχή μας. Έναν Σωτήρα όπως αυτός που περιγράφεται στα χωρία Ησ. 53/νγ/4-6: **«Αυτός ετραυματίσθη διά τας παραβάσεις ημών, εταλαιπωρήθη διά τας ανομίας ημών· η τιμωρία, ήτις έφερε την ειρήνην ημών, ήτο επ' αυτόν· και διά των πληγών αυτού ημείς ιάθημεν. Πάντες ημείς επλανήθημεν ως πρόβατα· εστράφημεν έκαστος εις την οδόν αυτού· και ο Κύριος έθεσεν επ' αυτόν την ανομίαν πάντων ημών»**.

Αλλά τι γίνεται όταν συγκρίνοντας τις αμαρτίες μου με τους άλλους, διαπιστώνω ότι εγώ αμαρτάνω περισσότερο;

Υπάρχουν δύο λανθασμένοι τρόποι όταν βλέπουμε την αμαρτία μας απέναντι στους άλλους. Ο ένας είναι να δούμε την αμαρτία μας μεγαλύτερη από εκείνους κι αυτό να μας κάνει να σκεφτόμαστε αρνητικά για το πώς ο Θεός μπορεί να ασχολείται μαζί μας.

Έτσι, αν π.χ. δούμε έναν αδελφό να είναι αγιότερος από εμάς, ιδιαίτερα μάλιστα αν υπήρξε Χριστιανός για μικρότερο διάστημα, ίσως αρχίσουμε να σκεφτόμαστε ως εξής: –Ο Θεός μάλλον θα κουράστηκε από εμένα. Θα είναι απογοητευμένος. Ίσως είναι έτοιμος να με παρατήρει. Κοίταξε πώς είναι η ζωή αυτού του αδελφού, γεμάτη με πίστη, ενώ εγώ είμαι γεμάτος από αποτυχία.

στον πειρασμό να υπερηφανευτώ συγκρίνοντας τον εαυτό μου με τους άλλους, και επιπλέον να μη μπορώ να αγαπήσω τους αδελφούς μου με τον τρόπο που ο Θεός αγάπησε εμένα όπως λέει το Ευαγγέλιο.

Όταν είμαστε ειλικρινείς για τις προθέσεις και τα κίνητρα της καρδιάς, θα καταλάβουμε ότι είμαστε ακόμη μεγαλύτεροι αμαρτωλοί από όσο οι περισσότεροι άνθρωποι που γνωρίζουμε.

Όταν σκέφτομαι έτσι, φανερώνω ότι έχω ξεχάσει το Ευαγγέλιο. Δεν ασχολείται μαζί μου ο Θεός επειδή αξίζουν τα έργα μου, αλλά όταν συγκρίνοντας τον εαυτό μου με την θεία αγιότητα αντιλαμβάνομαι ότι η σωτηρία και η χάρη του Θεού είναι οι μόνες που μπορούν να με βοηθήσουν. Αν δεν το βλέπω έτσι, χάνω κάθε ελπίδα που προσφέρει το Ευαγγέλιο της χάρης.

Ο άλλος κακός τρόπος για να κοιτάζουμε την αμαρτία μας είναι όταν σε σύγκριση με τους άλλους μερικές φορές φαίνεται ότι είμαστε καλύτεροι από αυτούς. Μπορούμε τότε να δούμε την αμαρτία μας μικρότερη από εκείνη του αδελφού ή της αδελφής...

Ακόμη και αν ίσως αυτό είναι ακριβές, αν έστω και για ένα δευτερόλεπτο επιτρέψουμε τη σκέψη ότι η σωστή ζωή μας προέρχεται από εμάς, πάλι έχουμε ξεχάσει το Ευαγγέλιο. Αν νομίζω ότι η όποια επιτυχία μου στην αγιότητα είναι κάτι που το κατάφερα με τη δύναμη και την αντοχή μου, αμέσως μπαίνω

Αυτό είναι αλήθεια από τη δική μας οπτική γωνία, επειδή ενώ δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τις καρδιές των άλλων, γνωρίζουμε τις δικές μας. Ο απόστολος Παύλος το ήξερε αυτό γι' αυτό και όταν ο ίδιος σύγκρινε τον εαυτό του με τους άλλους αμαρτωλούς, ταπεινά αναγνώριζε ότι η δική του αμαρτία ήταν μεγαλύτερη από όλους. **«Ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον διά να σώση τους αμαρτωλούς, των οποίων πρώτος είμαι εγώ· αλλά διά τούτο ηλεήθην, διά να δείξη ο Ιησούς Χριστός εις εμέ πρώτον την πάσαν μακροθυμίαν, εις παράδειγμα των μελλόντων να πιστεύουσιν εις αυτόν εις ζωήν αιώνιον».** (Α΄ Τιμ. 1/α/15-17)

Ενώ όμως ο Παύλος μετρούσε την δική του αμαρτία ως μεγαλύτερη από τους άλλους, βλέπουμε πως αυτό δεν τον οδήγησε σε κατάθλιψη και απογοήτευση επειδή τα έργα του δεν είναι επαρκή. Αντίθετα μπορούσε να δοξάζει ακόμη περισσότερο τον Θεό για την επάρκεια του Σωτήρα του, η χάρη

του Οποίου ξεπερνούσε κάθε αμαρτία. Γνώριζε ότι **«Όπου επερίσσευσεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χάρις»** (Ρωμ. 5/ε/20), κι αυτό τον έκανε να υμνεί ακόμη περισσότερο τον δίκαιο αλλά συνάμα και λυτρωτή Θεό. Γνώριζε επίσης και περίμενε ότι **«καθώς εβασίλευσεν η αμαρτία διά του θανάτου, ούτω και η χάρις [θα] βασιλεύσῃ διά της δικαιοσύνης εις ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν»**.

Εἶναι σαν να ἔλεγε ο Παῦλος: *–Πράγματι, μπορεί να ἔχω αμαρτήσῃ περισσότερο ἢ χειρότερα ἀπὸ ὅλους, ἀλλὰ ἡ ἐνδοξη χάρις τοῦ Θεοῦ λάμπει τώρα μέσα μου πολὺ πιο λαμπρά, φανερώνοντας το μεγαλεῖο τῆς χάρις Του.*

Ἐνα πλεονέκτημα αὐτῆς τῆς σκέψης εἶναι ὅτι γεννᾷ ἀκόμη μεγαλύτερη ἀγάπη γιὰ τον Θεό που μας ἔχει συγχωρέσει τόσο πολὺ. Ο Χριστὸς ἐξήγησε πως **«εἰς ὄντινα συγχωρεῖται ὀλίγον, ὀλίγον ἀγαπᾷ»** (Λουκ. 7/ζ/47) και ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος σε ὅποιον διατηρεῖ “μεγάλῃ ἰδέᾳ” γιὰ τον εαυτό του. Σίγουρα ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος **«τυφλὸς εἶναι, μυωπάζει καὶ ἐλησμόνησε τον καθαρισμὸν των παλαιῶν αὐτοῦ αμαρτιῶν»** (Β΄ Πέτρ. 1/α/9).

Ἐνα παράδειγμα

Αν ἐπιτρέπεται στον γράφοντα να δώσει ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὴ ζωὴ του. Ὅταν ἀνακαλύφθηκε πως ἔπασχε ἀπὸ καρκίνο –καὶ ἡ αμαρτία κάλλιστα μπορεί να συγκριθεῖ μ’ αὐτὴ τὴν ἀρρώστια–, ἔσπευσε ἀμέσως να ἀφαιρέσει τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ σῶμα του. Καθὼς τὸ ἔ-

λεος τοῦ Θεοῦ τον κρατᾷ ἀκόμη στὴ ζωὴ, δύο πράγματα συμβαίνουν καθημερινά:

1. Ευγνωμονεῖ καθημερινὰ τον Θεὸ γιὰ τὸ ἔλεος που ἔκανε στὴ ζωὴ του καὶ

2. Προσέχει ἀπὸ κάθε τι που θα μπορούσε να φέρει ξανά τὸ κακὸ. Πόσο περισσότερο ευγνώμονες θα πρέπει να εἴμαστε γιὰ τὴ λύτρωση τοῦ Χριστοῦ καὶ πόσο περισσότερο προσεκτικοὶ θα πρέπει να εἴμαστε ἀπέναντι στὴν αμαρτία.

Συμπέρασμα

Εἶναι καλὸ, λοιπόν, να θυμόμαστε τὶς αμαρτίες μας καὶ να εὐλογοῦμε τον Θεὸ που μας λύτρωσε ἀπὸ ὅλες αὐτές. Μόνο ἓνας ἄνθρωπος που ἔχει αὐτὴ τὴ συνείδηση τοῦ παρελθόντος του, μπορεῖ να ἔχει ἀπόλαυση τῆς παρούσας ἐλευθερίας ἐν Χριστῷ καὶ ἀληθινὴ προσδοκία γιὰ τὴν μακαριότητα τοῦ μέλλοντος ὅπου **«κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ νέους οὐρανοὺς καὶ νέαν γῆν προσμένομεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ»** (Β΄ Πέτρ. 3/γ/13).

Επειδὴ ὁμως εἴμαστε ἀδύναμοι καὶ ἐτοιμοὶ να ἀπογοητευοῦμαστε ἀπὸ τὶς ἀποτυχίες μας, ἀς φροντίζουμε να ἐξιλεώνουμε ἀμέσως κάθε παράβασή μας μέσα στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐτσι δεν θα ἀφήνουμε καμία ἀπογοήτευση ἢ δηλεῖα να πλήξει τὴν χαρὰ τῆς λύτρωσής μας, καθὼς, ὅπως εἶπε ὁ Χριστὸς, **«ο λελουμένος δεν ἔχει χρεῖαν εὐμῆ τους πόδας να νιφθῇ, ἀλλ’ εἶναι ὅλος καθαρός»**.

Η αξία του παππού και της γιαγιάς

Δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα «Καθολική» (17-5-2012) στοιχεία από πανευρωπαϊκή έρευνα σχετικά με την Κατήχηση στην Ευρώπη, που δείχνουν ότι «η **χριστιανική μύηση, πρέπει να νοηθεί ως αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της νεολαίας και των σχέσεών της**». Για τα αποτελέσματά της, ο επικεφαλής της Εθνικής Υπηρεσίας για την Κατήχηση π. Luc Mellet, έδωσε συνέντευξη από την οποία αναδημοσιεύουμε τα εξής:

● **Για μια ακόμη φορά, η οικογένεια φαίνεται να παίζει καθοριστικό ρόλο...**

«Η οικογένεια είναι ο τόπος όπου λαμβάνει χώρα η βασική εκπαίδευση για τη ζωή, αλλά στην περίπτωση της χριστιανικής μύησης είναι επίσης ένας τόπος αλληλεπίδρασης, όπου κάθε μέλος της οικογένειας, γονείς, παιδιά και αδέρφια, φέρουν προσωπική μαρτυρία. Στο πλαίσιο αυτό ο παππούς και η γιαγιά παίζουν όλο και σημαντικότερο ρόλο, καθώς όλο και περισσότερο γίνεται αντιληπτή η ζωτική τους σημασία για τη θρησκευτική εκπαίδευση των παιδιών στο οικογενειακό περιβάλλον. Οι παππούδες προσκαλούν τα εγγόνια τους για να προσευχηθούν, για να συμμετέχουν στη θεία Λειτουργία, στις χριστιανικές γιορτές. Με μια λέξη, οι παππούδες μας είναι ένας σύνδεσμος που συνδέει τη χριστιανική παράδοση της οικογένειας».

● **Μήπως επειδή ο παππούς και η γιαγιά αντιπροσωπεύουν μια παλιότερη γενιά, που συνδέεται με μια χριστιανική ταυτότητα από μια παρελθούσα εποχή;**

«Πράγματι, οι παππούδες μας μπορούν να θεωρηθούν ως ζωντανοί μάρτυρες μιας παλιάς χριστιανικής ταυτότητας που οι άνθρωποι αναζητούν σήμερα. Στο πλαίσιο αυτό, οι παππούδες μας είναι μάρτυρες αξιών». [...]

● **Συχνά συμβαίνει τα μαθήματα να είναι ελάχι-**

στα ελκυστικά, κατά καιρούς ακόμα και βαρετά...

«Η κατάσταση ποικίλλει από τη μια χώρα στην άλλη, έτσι θα ήταν λάθος να γενικεύουμε. Τούτου λεχθέντος, η έρευνα δείχνει ότι, όταν μιλάμε για θρησκεία με έναν απρόσωπο τρόπο, με έναν απλό ενημερωτικό τρόπο, ή όταν οι εκπαιδευτικοί δεν είναι σε θέση να τους κάνουν να συμμετέχουν, η προσοχή των νέων αποσπάται και αποστασιοποιούνται. Πρέπει να διασφαλίσουμε ότι τα μαθήματα για την θρησκεία και τη θρησκευτική πρόταση δεν είναι μόνο πολιτιστικές προτάσεις ή πληροφορίες σχετικά με χριστιανικά θρησκευτικά δόγματα, αλλά ζωντανές προτάσεις που πρέπει να είναι ευπρόσδεκτες. Δεν είναι κατήχηση πληροφοριών, αλλά μια κατήχηση που μας καλεί να συμμετάσχουμε στην πράξη της πίστης. Προφανώς πρόκειται για μια έκκληση που πρέπει να υποκινηθεί, αλλά δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε το γεγονός ότι η πίστη είναι ένα δώρο από τον Θεό, και ότι σίγουρα δεν εξαρτάται από εμάς. Το μοναδικό καθήκον μας είναι να μην γινόμαστε ειδικοί, αλλά μάρτυρες».

Είναι προφανές ότι υπάρχει σοβαρό έλλειμμα κατήχησης που προσφέρεται στα παιδιά των χριστιανικών οικογενειών σήμερα. Πολλοί γονείς της εποχής μας έχουν παρασυρθεί από την κοσμική νοοτροπία που θέλει τα παιδιά «ελεύθερα ν' αποφασίσουν» αλλά στην ουσία αφήνει τα παιδιά ΑΠΛΗΡΟΦΟΡΗΤΑ για τις αιώνιες αξίες και αλήθειες του Χριστού. Έτσι όμως ανατρέπουν τη βασική εντολή του Θεού: «**Ούτοι οι λόγοι, τους οποίους εγώ σε προστάζω σήμερα, θέλουν να εισέλθεις στην καρδιά σου· και θέλεις διδάσκει αυτούς επιμελώς εις τα τέκνα σου, και περί αυτών θέλεις ομιλεί καθήμενος εν τη οικία σου και περιπατών εν τη οδώ και πλαγιάζων και ενεγρόμενος**» (Δευτ. 6/ς/6-7). Ας αναλάβουμε λοιπόν τις ευθύνες μας.

Ιωάννης ο Βαπτιστής / 1

Πριν από πολύ καιρό είχαμε υποσχεθεί μία εκτενή αναφορά στο πρόσωπο και το έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή, για την οποία όμως ως φαίνεται τώρα ήρθε η κατάλληλη ώρα.

ΤΟ ΑΤΟΜΟ

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι ένα πρόσωπο της ιερής ιστορίας που δύσκολα γίνεται κατανοητό καθώς καλύπτεται από διάφορα στοιχεία που αφενός τον κάνουν ξεχωριστό, αφετέρου δε τον περιβάλλουν με ένα νέφος θρησκευτικών παραδόσεων που δεν είναι πάντοτε σωστές. Ο γράφων όταν ήταν παιδί, ποτέ δεν μπορούσε να κατανοήσει την διαδομένη παραδοσιακή εικονογράφηση του Βαπτιστή – με άγριο ύφος, φτερά στους ώμους ως άγγελος και στο χέρι ένα δίσκο πάνω στον οποίο υπάρχει ένα δεύτερο κεφάλι.

Επίσης, παρ' όλο που ρώτησε προφορικά και γραπτά διάφορες αρμόδιες πηγές, ποτέ μέχρι σήμερα δεν μπόρεσε να μάθει γιατί η εικόνα του Προδρόμου του Χριστού τοποθετείται στα τέμπλα των Ορθοδόξων ναών συνήθως ακριβώς δεξιά από εκείνη του Χριστού.

Ένα επιπλέον άξιο προσοχής στοιχείο, είναι ότι ενώ διάφορα άλλα πρόσωπα (ακόμη και Απόστολοι) αναφέρονται μόνο σε ένα ή δύο Ευαγγέλια, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αναφέρεται ΣΕ ΟΛΑ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ τα Ευαγγέλια και μάλιστα σχεδόν από την αρχή, με σημαντική αναφορά στο πρόσωπο και το έργο του,

παρόλο που αυτό σταμάτησε σύντομα μετά την βάπτιση του Χριστού.

Ας συγκεντρώσουμε λοιπόν την προσοχή στο πρόσωπο και τα γεγονότα που γνωρίζουμε για τον Ιωάννη, πολλά από τα οποία συχνά περνούν απαρατήρητα ή προσπερνιούνται ως άνευ σημασίας, για να κατανοήσουμε όσο γίνεται περισσότερο τις πληροφορίες που μας δίδονται γι' αυτόν και τη διακονία του.

ΣΥΝΩΝΥΜΟΙ

Αν και μάλλον δεν θα ήταν απαραίτητο για τους προσεκτικούς μελετητές της Βίβλου, ας σημειώσουμε για όσους το χρειάζονται, ότι στην Καινή Διαθήκη υπάρχουν δύο σπουδαίοι άνδρες με το όνομα Ιωάννης. Ο πρώτος είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής που αποτελεί και το αντικείμενο της παρούσας μελέτης. Ο δεύτερος είναι ο Απόστολος Ιωάννης, εκείνος που έγραψε το Ευαγγέλιο, στον οποίο αποδίδεται και το τελευταίο βιβλίο της Καινής Διαθήκης, δηλαδή η Αποκάλυψη. Αυτός ο δεύτερος αναφέρεται επίσης και ως υιός του Ζεβεδαίου και της Σαλώμης. Ήταν αδελφός του αποστόλου Ιάκωβου και μαζί πήραν από τον Χριστό το επίθετο “Βοανεργές” (=Υιοί Βροντής).

Ιωάννης ήταν επίσης το δεύτερο όνομα του Ευαγγελιστή Μάρκου, αλλά α-

ναφέρεται έτσι μόνο στις διηγήσεις στις Πράξεις των Αποστόλων. Τέλος με το όνομα αυτό παρουσιάζονται ένα μέλος του Συνεδρίου που έβαλε στη φυλακή τον απόστολο Πέτρο (Πράξ. 4/δ/6) και σε κάποια χειρόγραφα έτσι αναφέρεται ο πατέρας του ίδιου του Πέτρου, αν και στα περισσότερα αναφέρεται ως Ιωνάς (Σίμων Ιωνά ή Ιωάννου – Ιωάν. 1/α/42).

των θυγατέρων του Ααρών» (Λουκ. 1/α/5-6). Καθώς οι γυναίκες δεν συμμετείχαν στην ιερατική λειτουργία, δεν δίδονται περισσότερα στοιχεία. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, η ιερατική καταγωγή του Ιωάννη είχε μεγάλη σχέση με την δράση του όπως εξελίχθηκε στην ιερή ιστορία.

Πέρα όμως από την καταγωγή των γονέων του Ιωάννη, ο λόγος του Θεού μάς δίνει

αξιόλογα στοιχεία για τον χαρακτήρα τους σημειώνοντας: **«Ήσαν αμφοτέροι δίκαιοι ενώπιον του Θεού, περιπατούντες εν πάσαις ταις εντολαίς και τοις δικαιώμασι του Κυρίου άμεμπτοι**» (εδ. 6).

Ποιοι και πόσοι θα τολμούσαν να διεκδικήσουν για τον εαυτό τους αυτό τον τίτλο σήμερα; Σημειωτέον, ότι τα λόγια αυτά ακούστηκαν από κάποιον καλοπροαίρετο άνθρωπο σε μια επικήδεα τελετή, αλλά γράφτηκαν με θεία έμπνευση από τον Ευαγγελιστή Λουκά, ο οποίος μάλιστα δεν είχε συναντήσει ο ίδιος αυτούς τους ανθρώπους, αφού έζησε σε μεταγενέστερη εποχή. Έτσι η μαρτυρία του Ευαγγελιστή γίνεται ακόμη πιο αξιοπρόσεκτη.

ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΣΤΕΡΟΥΝΤΑΙ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ενώ όμως διαβάζουμε τόσο ωραία πράγματα για τον Ζαχαρία και την Ελισάβετ, μία σκιά πέφτει στην ιστορία τους, επειδή οι άνθρωποι αυτοί ήταν άτεκνοι, δεδομένου ότι η Ελισάβετ ήταν ΣΤΕΙΡΑ.

Είναι σημαντικό να προσέξουμε ότι, αντίθετα από όλες τις φουσκωμένες

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Ξεκινώντας από το όνομα του Ιωάννη του Βαπτιστή, αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Σημαίνει **«Ο Γιαχβέ έδειξε εύνοια ή Ο Γιαχβέ είναι ελεήμων»**. Επιπλέον, το όνομα αυτό δεν του δόθηκε τυχαία αλλά ύστερα από συγκεκριμένη θεία ΕΝΤΟΛΗ που προφητικά ειπώθηκε στον πατέρα του μέσω του αγγέλου Γαβριήλ: **«Η γυνή σου Ελισάβετ θέλει γεννήσει υιόν εις σε, και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού Ιωάννην»** (Λουκ. 1/α/13).

Ας θυμηθούμε εδώ πως κάθε φορά που σε κάποιον άνθρωπο ο Θεός έδωσε όνομα ή άλλαξε το προηγούμενο όνομά του, αυτό δεν έγινε χωρίς λόγο αλλά εκείνο το όνομα ήταν σχετικό κυρίως με τη δράση και την αποστολή του ατόμου. (π.χ. Αβραάμ, Σάρρα, Ισραήλ, Ιεδιδίας, Πέτρος κ.λπ.).

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ

Και οι δύο γονείς του Ιωάννη του Βαπτιστή κατάγονταν από την ιερατική οικογένεια του Ααρών. Για τον πατέρα του, τον ιερέα Ζαχαρία, η Βίβλος λέει πως ήταν από την τάξη του Αβιά, και για τη μητέρα του Ελισάβετ πως **«ήτο εκ**

"διακηρύξεις" που κάνουν κάποιοι ιεροκήρυκες στην εποχή μας, υποσχόμενοι σε όλους τους ευσεβείς ανθρώπους "όλα τα γήινα καλά", ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ δεν διέφεραν από τους άλλους ανθρώπους, και όπως υπήρχαν πολλές άλλες στείρες στο Ισραήλ, ανάμεσά τους ήταν και η Ελισάβετ, παρ' όλο που την ίδια στιγμή άλλες ασεβείς και αμαρτωλές χαίρονταν τα παιδάκια τους...

Αυτό δείχνει περίτρανα ότι η νοοτροπία εκείνων που νομίζουν πως όλα πηγαίνουν καλά σε όσους είναι του Θεού, απλώς δεν είναι αλήθεια. Ο λόγος της Γραφής βεβαιώνει ότι όλοι –ακόμη και οι πιστοί του Θεού– είμαστε **«άνθρωποι ομοιοπαθείς»**, συμμετέχουμε δηλαδή σε όλα τα ανθρώπινα προβλήματα και δυσκολίες (Πράξ. 14/ιδ/15, Ιακ. 5/ε/17).

Ας μην ξεχάσουμε, τέλος, ότι αυτή η κατάσταση της ατεκνίας δεν μπορεί να ήταν εύκολα καλοδεχούμενη από τον Ζαχαρία και τη γυναίκα του, αφού ήταν αναμενόμενο για κάθε οικογένεια εκείνης της εποχής, να έχουν τέκνα, τα οποία θεωρούνταν όχι ως περιττό βάρος –όπως δυστυχώς συμβαίνει στις μέρες μας και στην κοινωνία μας– αλλά πίστευαν ότι **«κληρονομία παρά του Κυρίου είναι τα τέκνα· μισθός αυτού ο καρπός της κοιλίας»** (Ψαλμ. 127/ρκζ/3).

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΕΙΧΕ ΚΟΥΡΑΣΤΕΙ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΤΕΙ

Όπως είναι λογικό και ανθρώπινο, ο Ζαχαρίας (προφανώς και η γυναίκα του) ύστερα από αναμονή πολλών ετών της νεότητάς τους, είχαν κουραστεί και απογοητευτεί να περιμένουν παιδί. Αυτό το κατανοούμε από τον τρόπο που αντέδρασε στο λόγο του αγγέλου Γαβριήλ όταν εκείνος του είπε: **«Εισηκού-**

σθη η δέησίς σου, και η γυνή σου Ελισάβετ θέλει γεννήσει υιόν εις σε» (Λουκ. 1/α/13). Όπως διαβάζουμε, η άμεση αντίδραση του γέροντα ήταν: **«Πώς θέλω γνωρίσει τούτο; διότι εγώ είμαι γέρων, και η γυνή μου προβεβηκυία εις την ηλικίαν αυτής»** (εδ. 18).

Χωρίς αμφιβολία ο Ζαχαρίας κάποτε προσευχόταν για να αποκτήσει τέκνο αλλά με τα χρόνια φαίνεται πως αυτή η προσευχή έπαυσε να γίνεται, όταν πλέον αυτό δεν υπήρχε περίπτωση να γίνει φυσιολογικά. **"Ποιος πιστεύει σήμερα σε θαύματα;"...**

Ως αποτέλεσμα, ο Ζαχαρίας έκφρασε τη δυσπιστία του στο άγγελμα του Γαβριήλ, όπως θα έκανε και κάθε λογικός άνθρωπος. Όμως τα έργα του Θεού δεν είναι λογικά αλλά ΥΠΕΡΛΟΓΑ και όπως ο λόγος του αγγέλου φανερώνει και επιβεβαιώνει, καμία προσευχή δεν χάνεται όταν γίνεται με πίστη και ευλάβεια. Λέει ο Ιάκωβος, **«Πολύ ισχύει η δέησις του δικαίου ενθέρμως γενομένη»** (Ιακ. 5/ε/16). Έτσι, αντίθετα από κάθε φυσικό νόμο και κάθε ανθρώπινη προσδοκία, ο Θεός αποφάσισε να κάνει το ΘΑΥΜΑ Του όταν όλα ήταν αντίθετα από την ανθρώπινη λογική, για να του φανερώσει τη μεγάλη αλήθεια, ότι –αντίθετα από όσα ο Ζαχαρίας νόμιζε– **«εισηκούσθη η δέησίς σου»**.

Συνήθως εμείς οι άνθρωποι βιαζόμαστε όταν ζητούμε κάτι από τον Θεό. Επιπλέον θέλουμε αυτό που ζητάμε να γίνει με τον τρόπο και στην ώρα που το θέλουμε εμείς. Όταν λοιπόν κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να γίνεται, η άμεση εκτίμηση είναι ότι Ο ΘΕΟΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ. Αλλά υπάρχει περίπτωση να μην ακούσει ο Θεός την προσευχή των παιδιών Του; Αυτό είναι αδύνατο αφού η Γραφή μάς λέει: **«Οι οφθαλμοί του**

**Κυρίου είναι επί τους δικαίους, και τα
ώτα αυτού εις την κραυγήν αυτών»**
(Ψαλμ. 34/λδ/15, Α΄ Πέτρ. 3/γ/12).

Πόση παρηγοριά μάς δίνει αυτή η φανέρωση και εξέλιξη των πραγμάτων. Προσευχόμαστε κάποτε για ένα ζήτημα και όταν αυτό δεν τακτοποιείται **ΟΤΑΝ** και **ΟΠΩΣ** εμείς καταλαβαίνουμε ή έχουμε επιλέξει, χάνουμε την πίστη και εγκαταλείπουμε την ελπίδα μας, αφήνοντας την δυσπιστία να μας κυριεύσει.

Κάθε φορά, λοιπόν, που παρόμοια απογοήτευση ανεβαίνει στην καρδιά μας, ας θυμόμαστε τα λόγια του αγγέλου στον ιερέα Ζαχαρία σαν να επαναλαμβάνεται και σ' εμάς: **«Εισηκούσθη η δέησίς σου»**, γνωρίζοντας ότι ο Θεός δεν είναι άνθρωπος για να λέει ψέματα (Α΄ Σαμ. 15/ιε/29).

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ένα χωρίο που συχνά παρερμηνεύεται είναι το Ρωμ. 12/ιβ/2, όπου ο Παύλος γράφει: **«Μεταμορφόνεσθε διά της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζετε τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον»**. Συνήθως η φράση αυτή γίνεται κατανοητή ότι αναφέρεται σε ένα θείο θέλημα που θα είναι **ΑΓΑΘΟ** και **ΕΥΑΡΕΣΤΟ** και **ΤΕΛΕΙΟ** για εμάς. Όταν κάτι γίνεται ως απάντηση προσευχής, νομίζουν μερικοί, αυτό θα είναι ό,τι καλύτερο και ανώτερο από κάθε δική μας επιθυμία.

Αυτό είναι αλήθεια, αλλά όχι όπως εμείς την καταλαβαίνουμε, επειδή εμείς συνήθως θέλουμε και φανταζόμαστε ότι η απάντηση του Θεού θα είναι **ΕΥΑΡΕΣΤΗ** σ' εμάς... Επιτέλους εμείς κάναμε το αίτημα και εμείς πρέπει να μπορούμε να το βαθμολογήσουμε... Αλλά η ουσία είναι πως και τα τρία αυτά αφορούν όχι την ανθρώπινη άποψη αλλά τη

θεία· όχι πώς το βλέπουμε εμείς αλλά πώς το θέλει ο Θεός. Αρκεί να θυμηθούμε την προσευχή του Κυρίου Ιησού στη Γεθσημανή, όπου ζητούσε: **«Πάτερ μου, εάν ήναι δυνατόν, ας παρέλθῃ ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλην οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς συ»** (Ματθ. 26/κς/39).

Ποιο ήταν το «ευάρεστο» στο θέλημα του Ιησού; Να αποφύγει να πιει το ποτήρι εκείνο. Ποιο ήταν το «ευάρεστο» στο θέλημα του Πατέρα; Να υπομείνει ο Ιησούς και να πιει το ποτήρι μέχρι τέλους. Ποιο ήταν το «αγαθό» και ποιο ήταν το «τέλειο» θέλημα; Εκείνο του ανθρώπου Ιησού ή εκείνο του Θεού Πατέρα; Προφανώς το δεύτερο και σ' αυτό εν τέλει υποτάχθηκε ο Κύριος Ιησούς και έτσι έφτασε στο σημείο να φωνάξει θριαμβικά το **«ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ»**.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΕΜΑΣ

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι **ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΕΜΑΣ**. Συνήθως όταν οι άνθρωποι ζητούν κάτι από τον Θεό, το ζητούν **ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ**. Ο Ιάκωβος το παραδέχεται αυτό γι' αυτό και γράφει: **«Ζητείτε και δεν λαμβάνετε, διότι κακώς ζητείτε, διὰ να δαπανήσητε εις τας ηδονάς σας»** (Ιακ. 4/δ/3), δηλαδή για τον εαυτό σας και τις ανθρώπινες αδυναμίες σας. Μερικοί νομίζουν ότι εδώ οι **«ηδονές»** αφορούν σαρκικές ευχαριστήσεις και απολαύσεις, όμως αυτό δεν είναι αληθές. Στην πραγματικότητα **ΗΔΟΝΗ** εδώ εννοείται κάθε τι που **ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ**. Σ' αυτά αναφερόταν ο Κύριός μας στην παραβολή του Σπορέα: **«Το δε πεσόν εις τας ακάνθας, οὔτοι εἰναι ἐκεῖνοι οἱ τινες ἠκούσαν, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου υπάγου-**

**σι και συμπνίγονται και δεν τελεσφο-
ρούσι" (Λουκ. 8:14).**

Ο λόγος που ο Θεός αποφάσισε να κάνει το θαύμα της γέννησης του Ιωάννη, δεν ήταν "για να τον χαίρονται οι γέ-
ροι γονείς", αφού ήταν επόμενο ότι ύ-
στερα από λίγα χρόνια αυτοί θα πέθαι-
ναν. Ίσως αυτός ήταν ένας επιπλέον λό-
γος για τον οποίο ο ορφανός από γο-
νείς και έρημος από φυσικούς αδελ-
φούς Ιωάννης γρήγορα κατέφυγε στην
ΕΡΗΜΟ όπου **«το παιδίον [ο Ιωάννης]
ηύξανε και εδυναμούτο κατά το πνεύ-
μα, και ήτο εν ταις ερήμοις έως της η-
μέρας καθ' ην έμελλε να αναδειχθή
προς τον Ισραήλ»** (Λουκ. 1/α/80) που
σημαίνει ότι από μικρό ΠΑΙΔΙΟΝ αποχω-
ρήστηκε από τους γονείς του και ακο-
λούθησε τη ζωή της ερήμου – κάθε
άλλο από εκείνο που θα ονειρεύονταν
ανθρώπινοι γονείς...

ΩΣ ΓΟΝΕΙΣ

- Πόσα μαθαίνουμε ως γονείς από την ιστορία του Ιωάννη του Βαπτιστή!
- Πόσο αληθινά τα πράγματα εξελί-
σσονται διαφορετικά από ό,τι εμείς συνή-
θως έχουμε σχεδιάσει ή ονειρευτεί!
- Και πόσο καλύτερα είναι τα πράγμα-
τα όταν αφήνουμε τον Θεό να ξεδιπλώσει
τα δικά Του άγια και σοφά σχέδια για
εμάς και τα παιδιά μας!

Ατυχώς συχνά παρασυρόμαστε από τις αντιλήψεις του κόσμου μέσα στον ο-
ποίο ζούμε και ακόμη από τις αντιλή-
ψεις και συνήθειες του εκκλησιαστικού
μας περιγύρου...

Πόσα παιδιά θα κάνει η οικογένεια;
Πότε θα τα κάνει; Τι μέλλον θα τους χα-
ράξει; Ποιες θα είναι οι αξίες που θα
τους κληρονομήσει;

Στις μέρες που ζούμε η σύγχυση που
έχει επέλθει πάνω στους χώρους των ο-
νομαζόμενων πιστών είναι σαν την βα-
ριά ομίχλη που θαμπώνει τα πάντα και
δεν ξέρεις "πού πατείς και πού βρίσκε-
σαι". Πόσο θλιβερό κατάντημα για αν-
θρώπους που διακηρύττουν ότι η ζωή
τους κατευθύνεται από τον Θεό και το
λόγο Του· από ανθρώπους που λένε
πως ακολουθούν τη συμβουλή του Πα-
ροιμιαστή που λέει: **«Αφιέρωνε τα έργα
σου εις τον Κύριον, και αι βουλαί σου
θέλουσι στερεωθή»** (Παρ. 16/ις/3).
Αλλά δεν αφιερώνουν τα πάντα στον
Θεό, μόνο με λόγια λένε κάτι τέτοιο,
αλλά η καρδιά και η επιθυμία τους είναι
τόσο μακρινή από την καρδιά και την ε-
πιθυμία του Θεού!!!

Προφητικά η Βίβλος προτρέπει:
**«Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων,
Συλλογίσθητε τας οδούς σας»** (Αγγ.
1/α/7). Αν το κάνουμε, θα είναι ό,τι καλό
και για εμάς και για τα παιδιά μας. Ο
Κύριος θυμίζει ότι **«Αι βουλαί μου δεν
είναι βουλαί υμών ουδέ οδοί υμών αι
οδοί μου, λέγει Κύριος. Αλλ' όσον εί-
ναι υψηλοί οι ουρανοί από της γης, ού-
τως αι οδοί μου είναι υψηλότεραι των
οδών υμών και αι βουλαί μου των βου-
λών υμών»** (Ησ. 55/νε/8-9). Ποιον θα
συμβουλευτούμε σ' αυτό τον κόσμο;
Ποιον θα ακολουθήσουμε;

Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος

Εκ καρδίας

Μία φοβερή εξομολόγηση...

Μιλώντας στις 9 Σεπτεμβρίου 2012 σε εκκλησία της Αττικής, ο Ποιμένας της Θεσσαλονίκης και **Πρόεδρος της Γενικής Συνόδου των Ελληνικών Ευαγγελικών Εκκλησιών** Αιδ. κ. Γ. Γούδας, πρόβη στην παρακάτω δημόσια εξομολόγηση, την οποία μεταφέρουμε από απομαγνητοφώνηση, δοξάζοντας συνάμα τον Θεό για το μεγάλο αυτό θαύμα!

Τα τελευταία 30 χρόνια στον ελλαδικό χώρο έχει περάσει ο Σατανάς μία αναγέννηση που δεν είναι της Βίβλου, που δεν είναι της Αγίας Γραφής, κι εμείς που διακονούμε δεν θέλουμε να σας στενοχωρήσουμε, και να στενοχωρήσουμε τα νιάτα μας, τα καμάρια μας, γιατί θα πάψουμε να είμαστε δημοφιλείς, και δεν σας λέμε την αλήθεια. Φοβόμαστε να σας την πούμε.

Έχει περάσει ο Διάβολος μία "αλήθεια", μια αναγέννηση –βάλτε την σε εισαγωγικά, δεν είναι της Βίβλου– είναι καθαρά σατανική, – στην Αμερική κάνει θραύση... πέρσι που πήγα να δω την κόρη μου το είδα κατά κόρον αυτό το πράγμα. Ποια αναγέννηση; Μια αναγέννηση που μπορείς να πιστεύεις στον Χριστό χωρίς να Τον υπακούς! Μια αναγέννηση που μπορείς να πιστεύεις χωρίς να μετανοείς! Και μια αναγέννηση που μπορείς να λατρεύεις χωρίς να Τον φοβάσαι! Όχι με την έννοια μην φας κάποια φάπα, αλλά επειδή "[Ο Θεός] είναι πυρ καταναλίσκον" (Εβρ. 12/18/29) και είσαι σε λατρεία με Αυτόν. Μήπως και πληγώσεις και στενοχωρήσεις εκείνη την καρδιά με την οποία έχεις μπει σε μια διαδικασία ατέλειωτου πνευματικού αυξανόμενου θείου έρωτα.

Και βλέπω στα νιάτα της **KEN** (=Κίνηση Ευαγγελικής Νεολαίας) και τρελαίνομαι, ξέροντας κάποια πράγματα... [Τους ακούω να ψέλνουν] "Με δέος στέκομαι μπροστά σου και λιώνω κάτω από τη ματιά σου" [αλλά] δυο μέρες πριν έχουσε κοιμηθεί μαζί, εκτός γάμου...

Τι λες; Ψέματα! Κάποιος σε εξαπάτησε! "Μετά φόβου και τρόμου –όχι εργάζεστε– κατεργάζεστε την εαυτών σωτηρία" (Φιλ. 2/8/12).

Ξέρετε, για χρόνια [στέλναμε] κάρτες "Ο Θεός είναι αγάπη!"... Για ν' αρχίσουμε να στέλνουμε μια άλλη κάρτα: "Ο Θεός είναι πυρ καταναλίσκον!" να δείτε πώς θ' αλλάξουν τα πράγματα. "Αγάλεσθε εν τρόμω" (Ψαλμ. 2/8/11). "Αγάλεσθε εν τρόμω".

Χρειάζεται πολύ μεγάλο θάρρος και ειλικρίνεια για να μπορείς να σταθείς δημόσια και να ομολογήσεις το ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ στο οποίο έχει περιπέσει σήμερα η πάλαι ποτέ "Ευαγγελική" Εκκλησία στη χώρα μας και όχι μόνο. Η εκκοσμίκευση είναι γενική, η απουσία σεμνότητας προφανής, η περιφρόνηση των εντολών της Αγίας Γραφής πασιδηλή.

Απορούμε σε τι αναφέρεται το επίθετο "**ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ**" και "**ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ**", όταν ελάχιστοι είναι πλέον πρόθυμοι να ζουν **ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ** και να τηρούν τις εντολές του...

Γιατί διπλό τεύχος;

(228-229)

Είναι πολύς καιρός από τότε που στο παρελθόν είχαμε αναγκαστεί να εκδώσουμε διπλό τεύχος... Με τη χάρη του Θεού για πολλά χρόνια τώρα μπορούσαμε να κυκλοφορούμε το περιοδικό τακτικά, στις κανονικές ημερομηνίες, και χωρίς καθυστερήσεις.

Ομως τους μήνες που πέρασε (μέσα στο καλοκαίρι) κατ' αρχήν χρειάστηκε να γίνουν κάποιες σοβαρές οικοδομικές εργασίες στους χώρους μας, με αποτέλεσμα όλα να ξεφύγουν από τον έλεγχο και το πρόγραμμά μας. Όσοι έχετε εμπλακεί σε ανάλογες εργασίες είμαστε βέβαιοι πως καταλαβαίνετε πολύ καλά τι θέλουμε να περιγράψουμε...

Αφ' ετέρου όμως, σ' αυτό το διάστημα υπήρξε σημαντική μείωση των εισφορών που λάβαμε για την έκδοση του περιοδικού –κάτι που είναι πολύ δικαιολογημένο καθώς και εμείς αντιμετωπίζουμε τις ίδιες δυσκολίες με τις περικοπές στις συντάξεις και τα λοιπά έσοδά μας– κάτι που βεβαίως ισχύει για όλους τους Έλληνες.

Η αλήθεια είναι πως η καθυστέρηση αυτή έγινε αφομή ώστε, χωρίς εμείς να το προγραμματίσουμε, τα έσοδά μας (εκτυπωτικά και ταχυδρομικά) να περιοριστούν αυτή την εποχή, ώστε να μην βρεθούμε εκτός λογαριασμού, κάτι που ως καλοί οικονομοί των δώρων του Θεού στη διακονία μας ποτέ δεν θέλουμε να συμβεί.

Ετσι τώρα έχετε στα χέρια σας ένα διπλό τεύχος (αλλά είναι διπλό μόνο στους μήνες που καλύπτει, όχι όμως και στις σελίδες)... Εμείς θα προτιμούσαμε τα πράγματα να ήταν ανάποδα, όμως πρέπει να προσαρμοζόμαστε όχι σ' εκείνο που αρέσει σ' εμάς αλλά σ' εκείνο που επιτρέπει ο Θεός.

Στο μεταξύ, ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο, ότι αδελφοί που παρατήρησαν την καθυστέρηση αποστολής του τεύχους, τηλεφωνούσαν για να μάθουν τι συμβαίνει. Αυτό απέδειξε πόσο ενδιαφέρεστε και αγαπάτε τη διακονία αυτή, για την οποία εκτός των άλλων ελπίζουμε ότι προσεύχεστε τακτικά.

Τώρα βρισκόμαστε απέναντι σε μία νέα περίοδο. Σε λίγο ο χειμώνας θα έρθει σύμφωνα με το πρόγραμμά του και όλοι θα είμαστε στις θέσεις μας, στα σπίτια μας, στις εκκλησίες μας, στις διακονίες που ο Θεός έχει εμπιστευθεί στον καθένα.

Πεποίθησή μας είναι ότι, όπως πάντα, ο Κύριος θα σταθεί βοηθός και θα μας ικανώσει να επανέλθουμε στην κανονική συχνότητα κυκλοφορίας του περιοδικού και να είμαστε εντάξει στους χρόνους μας. **Στο μεταξύ παρακαλούμε προσεύχεστε θερμά για εμάς, ώστε Εκείνος, ο Στρατηγός του πολέμου, να δίνει καθημερινά σοφία, σύνεση, προμήθειες και ό,τι χρειάζεται για τη συνέχιση του αγώνα. Ενός αγώνα που όπως πάντα είναι νικηφόρος, επειδή ΝΙΚΗΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΜΑΣ, Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ!**

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΤΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΩΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN